
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3 Uvodnik

5 Iz provincialata

10 Iz našega reda

17 Iz naših samostanov

28 Iz naših misijonov

30 Odmevi

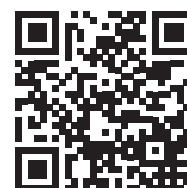
35 Iz naše preteklosti

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto LIV

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Danilo Holc, prov. tajnik
Prelom in priprava za tisk: p. mag. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi bratje, mir in dobro!

Pred nekaj dnevi smo sklenili XVII. redni provincialni kapitelj. Pred nami je novo štiriletno obdobje, ki ga želimo živeti kot čas milosti, poglobljanja naše poklicanosti in skupne rasti. Provincialni načrt, ki smo ga pripravili, ni zgolj dokument s cilji in nalogami, ampak povabilo, da skupaj prisluhnemo temu, kar Gospod danes govori naši provinci in vsakemu izmed nas.

V naslovu načrta smo zapisali besede svetega Frančiška: »Jaz sem svoje izpolnil, kar je vaše, pa vas naj pouči Kristus.« Te besede nas spominjajo, da noben načrt ne more nadomestiti osebnega srečanja z Gospodom. Lahko nam pokaže smer, vendar je Kristus tisti, ki nas vodi, navdihuje in uči, kako naj živimo evangelij v današnjem času.

Naša skupna pot bo v prihodnjih štirih letih zaznamovana s štirimi poudarki: bratskim življenjem, preroško prenovi province, frančiškovskim apostolatom in skrbjo za duhovne poklice. Ti poudarki niso ločeni med seboj, ampak se dopolnjujejo in skupaj oblikujejo podobo bratstva, kakršno si želimo graditi.

V prvem letu bomo posebno pozornost namenili bratskemu življenju, molitvi in osebni rasti. Sveti Frančišek v svoji Oporoki pripoveduje, kako se je grenkoba ob srečanju z gobavci spremenila v sladkost duše in telesa. Tudi nas Gospod pogosto vodi na poti, ki niso vedno lahke, vendar prav po njih oblikuje naše srce. Bratstvo ni samoumevno. Je dar in hkrati naloga. Raste tam, kjer si bratje vzamemo čas drug za drugega, kjer znamo poslušati, odpuščati, moliti skupaj in nositi bremena drug drugega.

Zato želimo spodbujati redna bratska srečanja, rekreacijo, skupno molitev in iskrene pogovore. Hkrati pa je pomembno, da vsak brat skrbi tudi za svojo osebno rast: za čas tišine, molitve, duhovnega spremljanja, zdravja in stalnega izobraževanja. Močno bratstvo je namreč sestavljeno iz bratov, ki odgovorno skrbijo za svoj odnos z Bogom, s seboj in drugimi.

Drugo leto bo v znamenju preroške preнове province. Naš svet se hitro spreminja, Cerkev se sooča z novimi izzivi, ljudje pa iščejo pristnost, upanje in smisel. Preroško bratstvo ni tisto, ki ponuja hitre odgovore, ampak tisto, ki s svojim življenjem kaže na Boga. Takšno bratstvo gradijo iskreni odnosi, medsebojno spoštovanje, odgovornost vseh in pripravljenost za rast.

A prenova se vedno začne v srcu posameznika. Apostol Pavel nas spodbuja, naj se ne prilagajamo temu svetu, ampak naj se preobražamo z obnovo svojega uma. Zato želimo v tem obdobju še posebej poudariti pomen osebne molitve, kontemplacije, češčenja Najsvetejšega ter notranjega ravnesja. Le brat, ki se pusti prenavljati Gospodu, lahko postane znamenje preнове za druge.

retje leto bo posvečeno frančiškovskemu apostolatu in skupnemu delu. Sveti Frančišek je želel, da bratje preprosto in zvesto živijo evangelij. Naše poslanstvo ne temelji najprej na dejavnostih, ampak na tem, kdo smo. Kjer bratje živijo evangelij, tam že oznanjajo Kristusa.

Zato bomo poglobljali poznavanje Frančiškovih virov, Vodila, Konstitucij in dokumentov reda.

Obenem bomo iskreno preverjali, kako danes živimo svojo identiteto in poslanstvo. Evangelij nas vabi k služenju. Kristus je učencem umil noge in jim dal zgled. Tudi mi smo poklicani, da služimo drug drugemu in ljudem, ki nam jih Gospod pošilja na pot. Naše pastoralno delo, spremljanje ljudi, oznanjevanje, pa tudi vsakdanje fizično delo naj postajajo konkretni izrazi ljubezni in služenja.

V četrtem letu bomo posebno pozornost namenili skrbi za duhovne poklice. Vsi se zavedamo, da živimo v času velikih sprememb, ki vplivajo tudi na doživljanje vere in poklicanosti. Kljub temu verjamemo, da Bog še vedno kliče mlade in da njegovo povabilo ni nič manj močno kot nekoč.

Poklici rastejo tam, kjer ljudje srečajo pristne priče evangelija. Zato je prva in najpomembnejša pastoralna poklicev naše življenje samo. Če bodo mladi v naših bratstvih prepoznali veselje, bratstvo, molitev, gostoljubnost in zvestobo, bodo lažje zaslišali tudi Božji klic v svojem življenju. Zato želimo ustvarjati odprta bratstva, ki znajo sprejemati mlade, jih spremljati in jim pomagati pri razločevanju njihove poti.

Dragi bratje, ta načrt ni namenjen temu, da bi nam nalagal nova bremena. Njegov namen je, da nas poveže v skupni viziji in nam pomaga, da ostanemo zvesti temu, kar smo prejeli kot dar poklicanosti. Nihče od nas ne more sam uresničiti vsega, kar je zapisano. Lahko pa vsak prispeva svoj delež. Ko vsak brat naredi svoj korak, raste celotno bratstvo.

Naj bo zato to štiriletno obdobje čas medsebojne podpore, zaupanja in hvaležnosti. Ne osredotočajmo se zgolj na naloge, ki nas čakajo, ampak predvsem na Gospoda, ki hodi z nami. On je tisti, ki je poklical svetega Frančiška, ki je poklical naše brate pred nami in ki danes kliče tudi nas.

Priporočajmo se priprošnji naše nebeške Matere Marije, svetemu Frančišku in vsem svetnikom serafinskega reda. Naj nas spremljajo na tej poti, da bomo kot bratje rasli v svetosti, veselju in služenju ter postajali vedno bolj prepoznavno znamenje Božje navzočnosti med ljudmi.

Hvala vsakemu izmed vas za vašo zvestobo, vaše delo, molitev in pričevanje. Naj Gospod blagoslovlja naša bratstva, našo provinco in vsakega brata posebej.

Obenem pa vabim vse vas, bratje in sestre, ki berte naša Sporočila, da nas še naprej spremljate z molitvijo in prošnjo h Gospodu, da bi zmogli ohranjati zvestobo in navdušenje, ki edino šteje.

Pred nami smo počitniški dnevi in želim vsem, da bi si našli nekaj časa za telesni počitek in obenem izkoristili čas, ki ga boste imeli morda nekoliko več, za duhovno rast ter utrjevanje vezi z Bogom in bližnjimi.

Mir in dobro!

p. Milan Kos, prov. minister

IZ PROVINCIALATA

III. seja prov. definitorija

III. redna seja prov. definitorija je bila 23. aprila 2026 v provincialatu slovenske minoritske province na Ptujju

1. Na predlog p. Tonija Brinjovca smo kot uvodno molitev zmolili desetko rožnega venca za nove duhovne poklice s skrivnostjo »ki je Svetega Duha poslal«.
2. Zapisnik II. redne seje prov. definitorija je bil potrjen.
3. Štiriletni program province – izdelava načrta. P. Toni Brinjovc je vsem članom prov. definitorija poslal osnutek štiriletnega programa province. Skupaj smo ga še nekoliko dopolnili. P. Toni pa bo dodal še konkretne predloge za skupni in osebni načrt bratov. Do naslednje seje je še čas, da ga dokončno oblikujemo in potrdimo za Instrumentum laboris.
4. Instrumentum laboris – priprava. Poleg štiriletnega programa province smo pregledali še ostale predloge za Instrumentum laboris. Tudi to besedilo smo izčističevali in dopolnjevali. Dokončno in potrjeno besedilo bomo skupaj s štiriletnim programom province takoj po naslednji seji poslali vsem bratom province v študij in premislek, da se bodo lahko pripravili na drugi del prov. kapitlja.
5. Personalne zadeve – predlogi. Provincialni minister je na kratko predstavil vsebino pogovorov, ki jih je v prvem krogu imel z brati v provinci. Na podlagi tega je podal svojo zamisel in prve obrise novih bratskih skupnosti, ki seveda še niso dokončni. Člani definitorija smo po skupnem razločevanju prov. ministru pritrdili, da začne novi in konkretnejši krog pogovorov. Prav tako smo potrdili imena kandidatov, ki bi lahko bili na čelu posameznih komisij ter prevzeli druge dolžnosti v provinci.
6. Pridobitev relikvij sv. Frančiška Asiškega. Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa bo

postulatorju reda ob priložnosti jubilejnega leta in praznovanja 800-letnice od smrti sv. Frančiška Asiškega poslala prošnjo za pridobitev relikvij I. reda sv. Frančiška. Umestili bi jih v poseben, na novo izdelan relikviarij ter postavili na primerno mesto v cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptujju.

7. Razno:
 - Provincialni minister je podal poročilo o letnem srečanju CEF-a, ki je potekalo v minoritskem domu duhovnih vaj v Gdanskju na Poljskem.
 - Naslednja seja prov. definitorija bo predvidoma v četrtek, 28. maja 2026, v provincialatu na Ptujju.

IV. seja prov. definitorija

IV. redna seja prov. definitorija je bila 28. maja 2026 v provincialatu slovenske minoritske province na Ptujju.

1. Uvodno molitev za blagoslov našega dela je pripravil p. Janez Šamperl. Sklenili smo jo s kitico pesmi Spet kliče nas venčani maj.
2. Potrdili smo zapisnik III. redne seje provincialnega definitorija.
3. Pripravili smo štiriletni program province za obdobje 2026–2030.
4. Instrumentum laboris za provincialni kapitelj smo dokončno oblikovali. Skupaj s štiriletnim programom ga bomo vključili v enoten dokument. Kot prilogo bomo dodali še pravilnike komisij in pismo generalnega ministra, ki govori o načinu življenja bratov, ki bi se odločili za preroški način življenja, ter vse skupaj poslali bratom, da se pripravijo na

- II. del rednega provincialnega kapitlja. Ob tem smo oblikovali in potrdili tudi predlog dnevnega reda na kapitlju.
5. Personalne zadeve.
Provincialni minister nam je predstavil predvideno sestavo novih samostanskih bratstev.
 6. P. Tomaž Majcen – prošnja za podaljšanje pogodbe. P. Tomaž Majcen je na provincialat poslal pisno prošnjo za podaljšanje pogodbe med hrvaško in slovensko minoritsko provinco glede njegove nadaljnje navzočnosti v minoritskem samostanu sv. Frančiška v Københavnu na Danskem, da bi mogel nadaljevati misijonsko poslanstvo na Danskem in Grenlandiji. Provincialni minister s svojim defnitorijem mu je pogodbo podaljšal do 31. 7. 2030.
 7. Minoritski samostan sv. Frančiška v Piranu – dopis. Minoritski samostan sv. Frančiška v Piranu je na provincialat poslal dopis, v katerem prosi za potrditev in soglasje že izvedenega steklenega vetrolova v cerkvi. V dopisu je tudi prošnja za potrditev in soglasje historične obnove glavnih cerkvenih vrat, vrat na kor, vrat na prižnico in stranskih lesenih vrat. Tudi tej prošnji smo ugodili. Navedena je tudi prošnja za pomoč pri realizaciji ugodno ponujene priložnosti. Samostan nima kritja za svoj polovični delež, s katerim bi realiziral nujno potrebne restavratorske in konservatorske postopke na kamnitih elementih pročelja, obnove ostenja do višine oken in beljenja. Provincialni minister s svojim defnitorijem je prošnji ugodil. Samostan je prosil tudi za možnost brezobrestnega posojila za potrebe obnove samostanske pinakoteke ter cerkve sv. Katarine, če bo to potrebno. Tudi tej prošnji je prov. minister s svojim defnitorijem ugodil.
 8. Razno:
Provincialni minister je že prejel pozitiven odgovor postulatorja reda o prejemu relikvij prvega reda sv. Frančiška Asiškega do letošnjega praznika sv. Frančiška. Samostanski kapitelj je za projektanta relikviarija izglasoval arhitekta g. Matija Suhadolca.
- V. seja prov. defnitorija
- V. redna seja prov. defnitorija je bila 22. junija 2026 v provincialatu slovenske minoritske province na Ptujju.*
1. Uvodna molitev
P. Danilo Holc je za uvodno molitev izbral Frančiškovo molitev Spodbuda k hvaljenju Boga
 2. Branje zapisnika
Zapisnik prejšnje seje je bil potrjen.
 3. Ovrednotenje drugega dela rednega prov. kapitlja
Provincialni kapitelj je bil, splošno gledano, med brati pozitivno ocenjen, tako glede vsebine kakor poteka. Predkapiteljska zborovanja so zagotovo pripomogla, da je zaradi poznavanja tematike kapitelj lahko tekoče potekal, obenem pa so s svojimi pobudami lahko sodelovali vsi bratje, tudi tisti, ki niso bili udeleženci kapitlja.
 4. Izdaja knjižic – štiriletni načrt province in pravilniki komisij
Štiriletni program province z vsemi sprejetimi sklepi bomo izdali v posebni knjižici, da ga bodo lahko v pisni obliki dobili vsi bratje. Prav tako pa bodo v eni knjižici skupaj izdani vsi na kapitlju potrjeni pravilniki provincialnih komisij.

5. Personalne zadeve

- P. Matei Senteş je na provincialat poslal pisno prošnjo za podaljšanje transfilacije v slovensko minoritsko provinco do 1. 8. 2030. Prošnji smo ugodili.

- Izvolitev ostalih služb in dolžnosti v provinci: Narodni duhovni asistent za OFS – p. Danilo Holc ostaja na podlagi Statuta za duhovno in pastoralno asistenco OFS še naprej narodni duhovni asistent s strani slovenske minoritske province. Ker po statutu imenovanje ne sme presežati 12 let, bo zato predvidoma to službo lahko opravljal še nekaj let.

Provincialni duhovni asistent za FRAMO, FO in obenem zadolžen za mladinsko pastoralo – p. Andrej M. Sotler;

provincialni duhovni asistent za M. I. – p. Milan Kos;

odgovorni za člane ŽRV – p. Janez Kurbus;

predlagani član komisije za vzgojo – p. Martin Gašparič;

predlagani član komisije za duhovne poklice – br. Robert Horvat;

predlagani član komisije za frančiškovski apostolat, ki bo pokrival animacijo pastoralnega dela – p. Martin Gašparič;

predlagana člana komisije za gradnje in varstvo spomenikov – p. Emil Križan in br. Robert Horvat;

provincialni delegat za pravičnost, mir in varovanje stvarstva – p. Vito Muhič;

provincialni delegat za misijone – p. Matei Senteş;

odgovorna oseba za prijavo suma spolnih in drugih zlorab – p. Toni Brinjovc;

zakoniti zastopnik samostana Sv. Trojice v Halozah – br. Robert Horvat;

zakoniti zastopnik samostana sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani – p. Milan Kos; direktor zavoda ZGŠ sv. Petra in Pavla na Ptuj – p. Milan Kos.

Premestitve v samostanih in pastoralne službe: p. Klemen Slapšak – župnik sodelavec v ptujskih župnijah;

p. Matei Senteş – župnik moderator v župniji sv. Vida na Vidmu pri Ptuj ter župnije sv. Andraža v Halozah v soupravi;

p. Vladimir Rufin Predikaka – župnik župnije sv. Doroteje v Dornavi;

p. Vito Muhič – župnik sodelavec župnije sv. Vida na Vidmu pri Ptuj ter župnije sv. Andraža v Halozah v soupravi;

p. Anton Borovnjak – član minoritskega samostana Matere Božje na Ptujski Gori.

6. Uresničevanje propozicije glede minoritskega samostana v Ljubljani

Sklenili smo, da bomo poiskali primerne cenilca, ki bo naredil cenitev zgradbe in pripravil potrebno dokumentacijo za pogovor z Nadškofijo Ljubljana.

7. Ponudba – Studio Sipoš

Studio Sipoš je poslal ponudbo za snemanje filma o Ptujski Gori. Glede vsebine in morebitne izvedbe projekta se bo z izvajalcem naprej dogovarjal p. Toni Brinjovc.

8. Razno:

- Praznovanje 800-letnice smrti sv. Frančiška. Pred nami je dogodek na narodni ravni, ki bo potekal na Brezjah 25. junija 2026. Spodbujeni smo, da se tega najprej sami udeležimo in tja povabimo čim več ljudi.

- Naslednja seja prov. defnitorija bo predvidoma konec avgusta 2026.

p. Danilo Holc, prov. tajnik

Drugi del rednega provincialnega kapitlja Slovenske minoritske province sv. Jožefa

V minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju je bil od 9. do 11. junija 2026 drugi del rednega provincialnega kapitlja Slovenske minoritske province sv. Jožefa. Med nami sta bila tudi vikar minoritskega reda p. Igor Salmič in generalni asistent za Srednjo Evropo p. Vincenzo Cosatti.

pa naj izhaja iz molitve, bratstva in globokega zavedanja, da nas Gospod kliče k še večji zvestobi in predanosti. Štiriletnemu programu našega redovnega življenja smo dali naslov: »Jaz sem svoje izpolnil, kar je vaše, pa vas naj pouči Kristus.« (LegM 14,3) Gre za misel sv. Frančiška, ki je zabeležena v njegovi Oporoki.

Temu je sledilo sprejemanje sklepov, ki so povezani z našim konkretnim redovnim življenjem in apostolatom, ki ga opravljamo bratje slov. minoritske province.

Predsednik kapitlja, provincialni minister p. Milan Kos, nas je v uvodu spodbudil, da bi v teh dneh živeli in hodili skupaj ne kot posamezniki, ampak kot bratje, kot bratstvo, ki želi iskreno slediti Gospodovi volji in živeti po Vodilu sv. Frančiška.

Pogovarjali smo se o naslednjem štiriletju in sprejeli načrt, ki nam bo služil, da bomo v duhu in šoli sv. Frančiška pogumno šli novim izzivom naproti ter ostali zvesti redovniškemu poklicu, ki nam je bil po milosti podarjen. Vse naše delo in življenje v skupnosti

Izvolili smo tudi nove gvardijane:

minoritski samostan sv. Petra in Pavla na Ptujju – p. Klemen Slapšak,
 minoritski samostan sv. Frančiška v Piranu – p. Slavko Stermšek,
 minoritski samostan sv. Vida na Vidmu pri Ptujju – p. Matej Senteš,
 minoritski samostan Matere Božje na Ptujjski Gori – p. Andrej Mohorčič in minoritski samostan bl. Antona M. Slomška v Olimju – p. Martin Gašparič;

in predsednike nekaterih komisij:
 komisija za vzgojo – p. Janez Šamperl,
 komisija za duhovne poklice – p. Vito Muhič,
 komisija za frančiškovski apostolat – p. Danilo Holc in
 komisija za gradnje in varstvo spomenikov – p. Marjan
 Vogrin.
 Prefekt za vzgojo je p. Janez Šamperl,
 magister postulantov pa p. Toni Brinjovc.

Provincialni definatorij bo izbral še nekaj bratov za različne službe znotraj province in potrdil predlog prov. ministra za premestitve bratov.

Želja vseh nas je, da bi naša bratstva postala svetilnik Božje ljubezni in da bi pričevanje naših bratstev odsevalo Frančiškovega duha, kar je danes še kako potrebno.

Kapitelj smo zaključili z molitvijo za naše pokojne sobrate, sorodnike in dobrotnike ter zapeli zahvalno

pesem v želji, da bi to, kar smo tukaj doživeli, ponesli tudi v naše vsakodnevno življenje in posebej v naše samostane.

p. Vito Muhič

IZ NAŠEGA REDA

Letno srečanje CEF-a

Od 7. do 11. aprila 2026 smo se člani Srednjeevropske federacije (CEF) v Gdanku na Poljskem zbrali na redni letni konferenci v navzočnosti generalnega asistenta CEF-a p. Vincenta Cosattija. Prisotni so bili tudi kleriki iz Hrvaške s svojim magistrom, p. Stjepanom Brćino, ter trije kleriki iz Seraphicum, ki so v teh dneh imeli svoje formacijsko srečanje z naslovom Juniorentreffen. Delo je potekalo ločeno, medtem ko so bili liturgični deli (maše in molitve) ter obroki skupni.

Po uvodnem delu je tokrat sledila tudi izvolitev novega vodstva federacije. Za novega predsednika za štiriletni mandat je bil izvoljen p. Miljenko Hontić, provincial hrvaške province. Njegov namestnik je p. Milan Kos, provincial iz Slovenije, za tajnika pa je bil izvoljen p. Bernhard Lang, kustos kustodije Avstrija - Švica.

Na srečanju smo, kot je že v navadi, predstavili poročila iz posameznih jurisdikcij, nato pa je sledila razprava predvsem o vprašanju boljše medsebojne izmenjave in sodelovanja med nami.

Četrtek je bil namenjen izletu, da bi bolje spozna-

li mesto Gdansk. Obiskali smo našo minoritsko cerkev, posvečeno Presveti Trojici, ki je izjemno velika in ima impresivne orgle. Nato smo se ustavili še v provincialni kuriji. Poleg čudovitih cerkva v Gdanku smo obiskali tudi tamkajšnjo ladjedelnico, bogato z zgodovino, kjer so se v 80. letih začele spremembe, ki so privedle do preoblikovanja Evrope. Prav v teh dneh svetovnih konfliktov se je dobro spomniti, kako sta predvsem molitev in solidarnost med ljudmi prispevali k spremembam. V mestu so tudi sledi svetega Maksimilijana Kolbeja, zlasti v samostanu v Gdynii. Tam imajo bratje veliko župnijo ter velik samostan. Posvečajo se pastoralnemu delu.

Zahvaljujemo se bratom iz Gdanska, še posebej provincialnemu delegatu v Nemčiji p. Andreju Lengelfeldu kot glavnemu organizatorju srečanja, za njihovo gostoljubje in skrb za vse nas, ki smo morali podaljšati bivanje zaradi stavke letalske družbe.

Naslednje leto bo naše srečanje potekalo v Zagrebu, in sicer od 30. marca do 2. aprila 2027.

p. Milan Kos, prov. minister

MINISTER GENERALIS

ORDINIS FRATRUM MINORUM CONVENTUALIUM

Pismo generalnega ministra celotnemu redu

Prot. št. 0001/2026

Rim, 15. december 2025

»Umakniti se¹, da bi Kristus ostal, postati majhen, da bi bil On spoznan in povelečan (prim. Jn 3,30), izročiti se vse do konca, da nihče ne bi ostal brez priložnosti, da bi ga spoznal in ljubil.« (Leon XIV., Missa Pro Ecclesia, Sikstinska kapela, prva homilija, 9. maj 2025)

Dragi bratje!

V naših srcih še vedno živo odmeva spomin na neposredne priprave na 203. redni generalni kapitelj, ki so potekale v znamenju prehoda pontifikata od papeža Frančiška k papežu Leonu XIV.

Papež Frančišek, ki se je globoko navdihoval pri svetem asiškem ubožcu v svojem učiteljstvu in pastoralni drži, nas je zapustil 21. aprila letos ter nam kot dediščino zapustil Cerkev »v izhodu«, usmiljeno in pastoralno, »z vonjem po ovcah«, do te mere, da se sama preoblikuje v »poljsko bolnišnico«, da bi zdravila ta svet, ranjen od vojn, zmedenosti in družbenih krivic; Cerkev, ki prinaša sporočilo vsesplošnega miru in solidarnosti in ki je »pretirano« (utopično) bratska (apostolski spodbudi Veselje evangelija in Vsi bratje); Cerkev, ki je sposobna dajati prednost dialogu in bližini, Cerkev, ki je usmerjena k spodbujanju vključujočih »procesov«; Cerkev, ki ljubi preprostost in majhnost.

Tik pred kapiteljem, natančneje 8. maja letos, nas je Božja previdnost obdarila s papežem Leonom XIV., čigar prvo sporočilo, namenjeno kardinalom in s tem vsej Cerkvi, ni bilo le sporočilo »majhnosti«, temveč celo izničenja. Sporočilo njegove prve homilije je bilo: »umakniti se oz. odstraniti se, da bi ostal Kristus« – zgoščena, a bistvena misel; bivanjska in v veri utemeljena vsebina, ki jo z veseljem sprejemamo kot geslo in »pečat« šestletja, ki smo ga kot red pravkar začeli.

Papež Prevost, [Frančiškov] naslednik na Petrovem sedežu, je kardinale v Sikstinski kapeli spomnil, kako težko je v našem času pričevati in oznanjati evangelij, ter kot smer pontifikata priporočil popolno ponižnost, izničenje (kenosis), nesebično služenje, službo, ki je osvobodjena vsake oblike samopovelečevanja, ter sledenje Kristusu, zaznamovano z umikom lastnega jaza iz središča.

Dovolim si razlagati, da »umakniti se, da bi ostal Kristus« v papeževi perspektivi ne pomeni zgolj prinašati Kristusa svetu, temveč še globlje: omogočiti, da se On sam pokaže svetu po nas – ga narediti navzočega in tako ljudem ponuditi njegovo luč.

To je želja po popolnem »iztrošenju, po postopnem odmikanju sebe, ki vključuje opustitev vsakega protagonizma, vsakega svetnega zaupanja v moč, strukture, denar, načrte verskega oglaševanja, da bi se prepustili Njemu [...], brez katerega ne moremo ničesar storiti« (Andrea Tornielli, Vatican News, 8. maj 2025).

Pomembno je poudariti, da nas ta klic k bistvenemu, ki je navzoč v nagovoru novega papeža, Frančiškove brate vabi k vrnitvi h globoko »domači« vsebini: k temi alter Christus (drugi Kristus). Gre za izraz, ki ga –

1 V italijanščini je glagol "sparire", ki dobesedno pomeni "odstraniti se" oz. celo "izginiti". V slovenščini je morda primerneje "umakniti se", "umakniti se na stran" ..., da bi lahko Kristus imel prostor.

od sv. Bonaventura dalje in v skoraj osemstoletni tradiciji – pripisujemo sinu Petra Bernardoneja, včasih z ikonično pretiranim poudarkom, a vendar z oporo v resnici.

Frančišek Asiški je namreč postal majhen do skrajnosti, enako kot Bog, ki se “spusti” v naročje Marije iz Nazareta, in kot služabnik, po zgledu Križanega; še več, v tolikšni meri je bil zaznamovan z Božjo ljubeznijo, da je bil z Njim celo poistoveten.

Frančišek ni bil zgolj oznanjevalec evangelija, temveč »vedno aktualen« učenec, ki je svoje življenje nenehno oblikoval po Kristusu – ne po logiki zunanjega posnemanja, temveč po radikalni preobrazbi bivanja. Bil je spokornik v nenehnem procesu spreminjanja, človek, ki se je docela izročil oblikovati Učitelju, da bi – kolikor je mogoče – postal živa prosojnost evangelija.

Kristus, kakor ga razodevajo evangeliji, je v Frančišku dobil svojo podobo – v njegovi duši, telesu, življenjskih odločitvah, čustvih in načinu življenja.

Zdi se mi posrečeno sovpadanje med poudarkom na bistvenem, ki ga daje papež Leon XIV., in namenom generalnega kapitlja, da v nas poglobi in okrepi dar naše posebne karizme, da bi sebe in svoje poslanstvo verodostojno oblikovali po Kristusu in njegovem evangeliju, ki se živi v bratstvu in zastonjskosti.

V provokativnem smislu bi lahko rekli, da pristno živeti našo evangeljsko karizmo ne pomeni postati nebeška ali nedostopna bitja; še manj pomeni postati cerkveni ljudje trdega obraza in zatirajoče morale, temveč odrešeni ljudje – evangeljsko vedri, krotki in spodbudni; ne »gospodovalni očetje«, ampak sinovi v Sinu; ne upravitelji svetega, temveč učenci Jezusa iz Nazareta.

Razglašati Božje prvenstvo in Kristusovo središčnost v nas ni neka pastoralna strategija niti župnijsko oznanilo. Gre za naporno, kamnito – a privlačno – pot osebnega in skupnostnega spreobrnjenja. To ni estetsko vprašanje, temveč vprašanje življenja.

V svojem bistvu pomeni sprejeti poti, ki nas vodijo k temu, da vsaj rahlo ponotranjimo Kristusovo človeškost. On je namreč razodel popolno presežnost Boga v resnični človeškosti, zaznamovani z majhnostjo, krhkostjo, končnostjo, darovanjem samega sebe, trpljenjem, križem in s tem odrešenjsko smrtjo.

Tu se razodevajo ljubezen, ljubeča dobrota, ponižnost, krotkost, blagost, usmiljenje, lepota in številne druge lastnosti, s katerimi je Frančišek v Hvalnicah Bogu Najvišjemu (prim. FF 261) imenoval večnega in hkrati nadvse človeškega Boga.

Gre torej za to, da stopimo na pot novega humanizma: ne tega ali onega cerkvenega trenda, temveč Kristusovega, to je novega človeka, in s tem novega stvarstva ter nove zaveze.

Pri študiju bogoslužja sem spoznal, da »postati svet«, kakor je svet Kristus, ni napor moralne popolnosti, temveč iskanje edinosti z Bogom z darovanjem samega sebe. »Svetost«, naše upodabljanje po Kristusu, je tako po svojem načinu (žrtev, resnično duhovno bogoslužje, prim. Rim 12,1–2) kakor po svojem izvoru (krst) vedno dejanje bogoslužja – duhovno bogoslužje, ki nas približuje Kristusu in dopolnjuje naše življenje vernikov.

Medtem ko kot romarji – in kot manjši bratje minoriti – hodimo po poti evangelija ter obhajamo bogoslužje (molitveno bogoslužje, evharistijo itd.), smo postopoma preoblikovani v živo daritev. Tako prenavljamo svoj um – ne po poti čustvene in površne religioznosti, temveč z ostrim mečem Besede in oživljajočo močjo milosti. Ta milost nas spremlja in podpira ter naše ubogo grešno življenje spreminja v novo človeškost, za-

znamovano z dobrohotnostjo, čistostjo srca, zmožnostjo odpuščanja in odrešenosti.

»Umakniti se, da bi ostal Kristus« se ne uresničuje predvsem v obrednih spektaklih ali površinskih skupnostnih ritualih, temveč v srcih, povezanih z darujočo se ljubeznijo, v rokah, umazanih od blata lastnega in tujega trpljenja, in v telesih, vajenih napora »umiranja« in »služenja«, da bi drugi mogli zaužiti zastonjskost življenja.

»Umakniti se, da bi ostal Kristus« ni odločitev volje niti pobožen čustveni vzgib. Še manj gre za prazno usmeritev, zapisano v naših običajnih »načrtih« (ki pogosto končajo v predalu pisalne mize ali na pozabljeni samostanski oglasni deski).

»Umakniti se, da bi ostal Kristus« je maziljenje: Kristus sam v nas, nad nami in pred nami. Je uresničujoči duh evangelija, ki ga osebno in v skupnosti premišljujemo, verujemo v srcu, obhajamo v milosti in utelešamo v naših dejanjih, odnosih in trpljenju; v naši sposobnosti, da preoblikujemo krhkosti, odrešujemo svoje slabosti, usmerjamo vsakodnevne odločitve ter se »do konca podarjamo« po zgledu sv. Frančiška.

Serafski Oče, ubožec, brat iz Assisija, ženin Gospe Ubožnosti, je pred skoraj osemsto leti (oktober 1226) zapustil ta svet, potem ko se je vsak dan »izročal« v ljubezni: v zrelih letih je klical, da »Ljubezen ni ljubljena«, in kljub temu ljubil Ljubezen, brate in male ljudi tega sveta do konca.

Br. Carlos A. Trovarelli,
generalni minister

Šestletni načrt 2025–2031 reda manjših bratov minoritov

»... da bi ostal Kristus«

Katere so danes prednostne naloge reda? Kateri je njegov glavni cilj? Na katerih področjih smo poklicani, da delamo skupaj?

Na ta vprašanja odgovarja generalni kapitelj, ki ima in opravlja vrhovno oblast v celem redu ter je obenem vzvišeno znamenje bratske edinosti in občestva (Konstitucije, čl. 183, § 1).

Minilo je nekaj mesecev od 203. generalnega kapitlja, ki je potekal v Rimu od 1. do 21. junija 2025. V tem času je vodstvo reda lahko premišljevalo o vseh temah, ki so bile navzoče na kapitularnem zasedanju, o začrtanih usmeritvah in o sporočilu, ki nam ga je zaupala Cerkev, zlasti v govoru, ki nam ga je papež Leon XIV. namenil na zasebni avdienci.

Od njega ponovno prevzemamo stavek, ki lahko vodi celotno šestletje: **»Umakniti se, da bi ostal Kristus.«** Med prvo homilijo svojega pontifikata je papež namreč spomnil, da je to »nepogrešljiva naloga vsakega, ki v Cerkvi opravlja službo oblasti: umakniti se, da bi ostal Kristus, postati majhen, da bi bil On spoznan in poveljčan (prim. Jn 3,30), izročiti se vse do konca, da nihče ne bi ostal brez priložnosti, da bi ga spoznal in ljubil«.

Ta beseda ne zadeva le tistih, ki opravljajo službo oblasti v ožjem smislu – generalnega ministra, provincialnega ministra, gvardijana – temveč vsakega brata. Vsi smo poklicani živeti tako: biti zaposleni s Kristusom, v duhu majhnosti (*minoritas*), kot misijonarji.

I. Temeljni cilji

To temo – *[umakniti se], da bi ostal Kristus* – smo izbrali, ker dobro povzema to, kar se je na kapitlju izkazalo kot pomembno. Namreč:

1. želimo spomniti, da je krščansko življenje vedno povezano s SEDANJOSTJO, zakoreninjeno v **upanju**, ki je vstali Kristus;
2. želimo poživiti našo karizmatično IDENTITETO in odgovoriti na vprašanje, kako danes živeti našo **karizmo** kot bratje, kot manjši, kot minoriti (konventuali);
3. želimo razvijati RAZPOLOŽLJIVOST, premagovati zaprtost v lastne okvire in se odpirati **poslanstvu** oz. misijonskemu delovanju.

1. Upanje

Želimo se soočiti s sedanjim časom, trdno zasidrani v teološki kreposti krščanskega upanja: v upanju evangelija, ki izvira iz srečanja z Vstalim Kristusom in nas dela ljudi, sposobne za prihodnost.

To je upanje, ki nas vabi gledati onkraj, se ne pustiti premagati težavam ali utrujenosti in verjeti, da Sveti Duh še naprej deluje v zgodovini.

2. Karizmatična kakovost

S prenovljeno evangeljsko radikalnostjo želimo živeti lepoto našega posebnega daru: frančiškovo karizmo na minoritski način.

Ta temelji na štirih stebrih: prvenstvo Boga, bratstvo, majhnost in poslanstvo – diakonija v odnosu do sveta (kultura, družba, mesto, religije ...).

Obnoviti in ponovno oživiti to, kar nas opredeljuje kot Frančiškove brate minorite, pomeni očistiti in poglobiti pomen našega posvečenega življenja. Na ta način naša navzočnost postane verodostojno, spodbudno in privlačno znamenje.

Bolj pristno življenje v skladu s karizmo je tudi najboljša preventiva proti povprečnosti ali krhkosti v poklicu: zvestoba poklicanosti bo koristila nam in vsem, ki delijo našo vero in našo pot.

3. Poslanstvo

Ponovno odkrivamo poslanstvo kot utripajoče srce frančiškove poklicanosti: skupaj iti na pot in z velikodušnostjo oznanjati evangelij ter spodbujati mir, pravičnost, spravo in novo človečnost.

To pomeni izstopiti iz sebe, da bi srečali druge, omogočili srečanje s Kristusom in služili vsem, zlasti najmanjšim, ter to živeli v blagi, vztrajni, spravljeni, humanizirajoči in bratski navzočnosti.

Svetopisemski odlomek, iz katerega bodo izhajala naša razmišljanja in konkretne odločitve, je čudežni ribolov, opisan v Jn 21,1–14: samo srečanje z vstalim Kristusom omogoča, da vsakdanje delo, služenje in poslanstvo postanejo rodovitni.

II. Cilji vodstva reda za šestletno obdobje

Trije temeljni sklopi – upanje, karizma, poslanstvo – predstavljajo stebre našega šestletnega »romanja«. Za njihovo uresničitev predlagamo nekatere vmesne cilje. Sklepi generalnega kapitlja te cilje napravljajo konkretne in usmerjajo naše skupno delovanje.

1. V zvezi z upanjem

1.1. Preiti od čaščenja samih sebe, svojih težav in perečih potreb k temu, da smo zaposleni s Kristusom in evangelijem, ter izbrati in zagotoviti čas in prostor tišine in klavzure (sklep št. 8, § 1; 10).

1.2. Poglobiti temo frančiškovega razločevanja, tako osebnega kot skupnostnega, da bi lahko živeli svoje poslanstvo kot znamenje upanja v svetu (prim. sklep št. 4).

2. V zvezi s karizmatično kakovostjo

2.1. Prepoznati nove načine življenja in institucionalna sredstva za bolj polno uresničevanje karizme v današnjem času (sklep št. 6).

2.2. Spodbujati trajno formacijo kot pot rasti v lastni karizmi (sklep št. 10, § 1–2; 11, 14, 19).

2.3. Z večjo pozornostjo skrbeti za poklice in za sodelovanje z laiki (sklep št. 10, § 5).

2.4. Ponovno odkriti našo skupno identiteto: biti brat, redovnik, Frančiškov. To je izvor vsakega našega služenja in poslanstva (sklep št. 10, § 4).

3. V zvezi s poslanstvom

3.1. Soočiti se z antropološkimi izzivi našega časa, zlasti v dobi umetne inteligence, ter ponuditi frančiškovo antropologijo kot alternativo za človečnost (sklep št. 1, § 2).

3.2. Odločno se zavzeti za odpravo vseh oblik zlorab ter spodbujati zaščito mladoletnih in ranljivih oseb (sklep št. 13).

3.3. Okrepiti misijonsko pričevanje v vsaki kulturi, kjer je navzoč red, ter skrbeti za vzgojo in prenos karizme v različnih kulturnih okoljih (sklep št. 8, § 2; 12, 14).

III. Sredstva

Za doseg te ciljev bo naloga posameznih **provinc in kustodij**, da prepoznajo najprimernejša sredstva glede na lastne zgodovinske, kulturne in cerkvene okoliščine.

Vodstvo reda bo s svoje strani sprejemalo strategije za **spodbujanje in usmeritve**:

- te cilje bo spodbujalo na **provincialnih kapitljih** ter na **zasedanjih konferenc in federacij**;
- nanje se bo sklicevalo v **pismih generalnega ministra** ter ob vsaki priložnosti bratskih srečanj in občestva;
- zagotovilo bo **gradivo za samostanske kapitlje**.

Zaključek

Papež Leon XIV. nas je med avdienco, namenjeno generalnemu kapitlju, spomnil na nekaj bistvenega glede SEDANJOSTI naše življenjske izbire. Dejal je, da nas ne sme voditi naš osebni interes, temveč Kristusov interes. Poudaril je, da moramo poslušati Kristusovega Duha: v glasu brata, pri razločevanju skupnosti, v pozornosti do znamenj časov in v pozivih cerkvenega učiteljstva. Vse to zato, ker smo poklicani pisati prihodnost v sedanjosti.

Papež nam je namenil tudi pomembne besede o naši IDENTITETI, to je o naši karizmi. Spodbudil nas je, da bi »ob osemstoletnici nastanka Hvalnice stvarstva ali Sončne pesmi vsak osebno in vsako vaše bratstvo postalo živ spomin na prvenstvo Božje hval(nic)e v krščanskem življenju«. In to smo poklicani živeti kot »sinovi sv. Frančiška Asiškega«.

Na koncu je spomnil še na našo RAZPOLOŽLJIVOST, ko je dejal: »Vi minoriti obhajate obletnico svoje ponovne navzočnosti na Daljnem vzhodu.«

Takšne so torej glavne smernice za prihodnjih šest let. K tem trem temam se bomo večkrat vračali na naših srečanjih in zborovanjih. A že zdaj si lahko vsak postavi vprašanje: **Sem zaposlen s Kristusom? Kako se majhnost (*minoritas*) konkretno izraža v mojem življenju? Sem razpoložljiv za poslanstvo?**

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Bog vas blagoslovi in poživi vse, ki prebirate ta Sporočila.

Dogodki se začenjajo v sredini postnega časa. Na seminarju Nova evangelizacija z naslovom Frančiškov transitus smo v četrtem postnem tednu, 10. marca, prisluhnili pričevanju mag. s. Emine Mulalić. V petem postnem tednu, 17. marca, pa nam je spregovoril p. Krizostom Komar na temo Frančišek in oznanjevanje.

Društvo vinogradnikov in sadjarjev iz Haloz je priredilo 35. ocenjevanje vin VINO PTUJ 2026, ki je potekalo v sredo, 4. marca 2026. Podelitev priznanj je sledila v petek, 20. marca, ob 18. uri v našem samostanu s pripisom: »V meni je vse bogastvo za Te, čašo nalij, za zdravje zaužij.«

V sredo, 11. marca, smo začeli devetdnevno v čast svetemu Jožefu. V četrtek, 19. marca 2026, smo obhajali praznik sv. Jožefa, Jezusovega rednika in zavetnika naše minoritske province. Svete maše na ta praznični dan so bile ob 7.30, 9. in 18. uri zvečer. Na ta dan smo praznovali tudi godove naših sobratov s slovesnim kosilom. Godovnjaki so bili: p. Jože Lampret, p. Jože Petek, br. Jože Strojnik, p. Benjamin Mlakar in p. Franc Murko. Pri kosilu smo jim nazdravili in jim zaželeli veliko Božjega blagoslova pri nadaljnjem delu.

V petek, 13. marca, in soboto, 14. marca, je bilo v naši župniji celodnevno čaščenje Najsvetejšega. V petek, 13. marca, smo ga častili pri Sv. Roku, najprej s sv. mašo ob 9. uri in nato enourno molitvijo pred izpostavljenim Najsvetejšim. V soboto pa smo ga častili v kloštru. Sv. maše so bile ob 7.30, 9. in 18. uri. Najprej je bilo Najsvetejše izpostavljeno med svetimi mašami do 12. ure, popoldne pa od 14. do 18. ure. Ob 17. uri je bila skupna molitvena ura.

V tednu od 8. do 12. marca smo bratje minoritske province v jubilejnem letu svetega Frančiška obhajali redni provincialni kapitelj. Na kapitelju je bil za provincialnega ministra ponovno izvoljen p. Milan Kos. Zadnje tri mesece pred kapiteljem smo

se vsak dan zbirali po naših samostanih pri molitvi za uspeh provincialnega kapitlja. Svetega Duha smo prosili, da bi nam pomagal, da bi bilo na tem kapitelju naše srce, naše misli in naše odločitve usmerjene samo k Božjim stvarim. Na provincialnem kapitelju so bili navzoči generalni minister p. Carlos A. Trovarelli, generalni asistent za Srednjo Evropo p. Vincenzo Cosatti ter p. Igor Salmič kot generalni vikar.

Na kapitelju so bili kot svetovalci provincialnega ministra izvoljeni še: p. Toni Brinjavc kot provincialni vikar, p. Danilo Holc kot definator in tajnik ter p. Janez Šamperl in p. Andrej Mohorčič kot definatorja.

V nedeljo, 22. marca, smo ob 10.30 obhajali družinsko sveto mašo, pri kateri je prepeval otroški zbor ZGŠ sv. Petra in Pavla na Ptuj. Ta dan zvečer je bila še medjugorska pobožnost. Ob 17. uri je bila molitvena ura, ob 18. uri pa sveta maša. V četrtek, 26. marca, ob 19. uri smo bili vabljeni na Viktorinov večer v refektorij minoritskega samostana sv. Petra in Pavla na predstavitev knjige dr. Aleša Mavra »Kako je misleč človek hodil skozi čas«, ki je izšla pri Celjski Mohorjevi družbi.

Od nedelje, 22. marca, pa do sobote, 28. marca, je potekal radijski misijon na Radiu Ognjišče. Na njem so sodelovali bratje in sestre Frančiških redov s sodelavci pod skupnim naslovom: »Gospod mi je dal vse.« Poglobljali smo se lahko v duhovne teme, ki jih je sveti Frančišek Asiški izpostavil v svoji oporoki. Misijonski nagovori so bili vsak dan ob 10.30 in ob 17. uri. V sklopu radijskega misijona je bil na cvetni petek, 27. marca, spovedni dan. V okviru misijona sta bila v torek, 24. marca, in v petek, 27. marca, ob 19. uri dva prenosa sv. maše iz proštjske cerkve. Pri prvi sv. maši je prepeval otroški pevski zbor naše glasbene šole, pri drugi maši pa je sodeloval zbor in orkester ptujске mladine Infinitus.

V torek, 24. marca, je v okviru seminarja Nova evangelizacija spregovoril p. Danilo Holc na temo: Hvaljen moj Gospod v sestri smrti.

V sredo, 25. marca, ob 18. uri smo bili vablje-

ni v refektorij minoritskega samostana na 15. gala koncert učencev zasebne glasbene šole, ki deluje v našem samostanu. Prostovoljni prispevki so bili namenjeni za zdravljenje fanta Tea.

Na cvetno nedeljo, 29. marca, smo v proštiji cerkvi sv. Jurija na Ptujju imeli priložnost prisluhniti koncertu zbora Decor pod vodstvom Petra Novaka Smoliča. Koncert je imel pestro vsebino in se je začel ob 19. uri. Poleg drugih avtorjev so krstno na slovenskih tleh izvajali rekviem Michaela Johna Trotta.

Pobožnost križevega pota je v naši župniji potekala vsak petek ob 17.30. Pri njej so sodelovali birmanci. Ob nedeljah po 9. maši pa so ga vodile župnijske skupine.

V nedeljo, 29. marca, smo obhajali cvetno nedeljo. Slovesni blagoslov oljčnih vejic in presmecev smo imeli po 9. maši na samostanskem dvorišču, pri večerni maši pa v cerkvi. Isto nedeljo smo šli tudi v Škofjo Loko na ogled Škofjeloškega pasijona. Odhod avtobusa s parkirišča pod gradom je bil ob 12. uri.

V torek, 31. marca, je bilo še zadnje predavanje v okviru seminarja Nova evangelizacija. Imel ga je p. Peter Vrabc na temo Novi Jeruzalem.

Obredi velikega četrtega, velikega petka in velike sobote so bili ob 19. uri. Na vigilijo so ljudje s seboj prinesli sveče, da smo lahko obnovili krstne obljube. Na veliko soboto so bili na vsako polno uro od 10. pa do 17. ure blagoslovi jedil. Vstajenjska procesija je bila ob 6.30. Po procesiji je sledila sv. maša, nakar so bile sv. maše še ob 9., 10.30 in ob 19. uri.

V sredo, 8. aprila, ob 19. uri smo začeli devetdnevno pred sv. birmo. Birma je letos v soboto, 18. aprila, potekala v cerkvi sv. Leopolda Mandiča. Pri birmi je bilo 64 birmancev in birmank, od tega 24 iz župnije sv. Petra in Pavla, 14 iz župnije sv. Jurija in 25 iz župnije sv. Ožbalta. Birmovalec je bil nadškof msgr. Alojzij Cvikl.

Na belo nedeljo, 12. aprila, smo v naši župniji obhajali 20. obletnico blagoslova in umestitve kipa medjugorske Marije Kraljice miru v Loretski

kapeli. Ob 18. uri je bila molitvena ura k Božjemu usmiljenju, sledila je zahvalna sv. maša, ki jo je vodil provincialni minister p. Milan Kos, nato pa je po križnem hodniku sledila procesija z lučkami s podobo Usmiljenega Jezusa in s kipom Kraljice miru.

V nedeljo, 19. aprila, smo ob 10.30 obhajali družinsko sveto mašo, pri kateri je prepeval otroški zbor glasbene šole sv. Petra in Pavla, ki deluje v našem samostanu. Po maši je bilo srečanje za starše prvoobhajancev.

Na tretjo velikonočno nedeljo, 19. aprila, smo začeli teden molitve za duhovne poklice, ki je potekal do nedelje Dobrega pastirja pod geslom: »Odpri vrata Kristusu« (Janez Pavel II.). Po družinah v župniji je potoval tudi križ z vabilom k molitvi za nove duhovne poklice. Vsi smo bili povabljeni k molitvi, da bi kot župnija v tem letu izmolili vsaj en duhovni poklic.

V četrtek, 23. aprila, na praznik ptujskega in župnijskega zavetnika sv. Jurija, smo ob 19. uri v proštiji cerkvi obhajali slovesno sv. mašo. V kloštru in pri Sv. Ožbaltu ta dan ni bilo večerne maše. V petek, 24. aprila, ob 19. uri je bilo pri Sv. Juriju srečanje in molitev mladih za mlade.

V soboto, 2. maja, pa je Center za duhovne poklice nadškofije Maribor pripravil romanje na Ptujsko Goro s prošnjo za dobre in verne družine ter nove duhovne poklice. V cerkvi sv. Petra in Pavla so se ob 9.45 zbrali romarji, da bi prisluhnili pričevanjem in pot začeli z molitvijo. Ob 10.15 so krenili na pot. Na romanje so bili še posebej povabljenim mladi, družine, molivci za duhovne poklice, birmanci, starši in botri.

V nedeljo, 3. maja, je bila Florjanova nedelja. K sveti maši ob 10.30 so bili povabljeni gasilci iz Spuhlje in Turnišč, da so se lahko svojemu zavetniku sv. Florjanu priporočili in zahvalili za svoje opravljeno delo.

Torek, 5. maj, je bil za našo skupnost praznični dan, saj je p. Janko Gašparič praznoval 70 let svojega življenja. Praznovanju so se pridružili sobratje iz Olimja. Najprej smo v kapeli zmolili dnevno

molitveno uro, nato pa smo nadaljevali s slovenskim kosilom v samostanski jedilnici.

Provincialni minister p. Milan Kos se je p. Janku zahvalil za ves trud in vse dobro, kar je postoril v pastoralni in samostanu. Ob sklepu mu je čestital in voščil obilo zdravja ter moči pri nadaljnjem delu. Nato je prišel trenutek, da smo mu nazdravili s kozarčkom v roki, mu čestitali in zaželeli vse dobro. Po dobrem kosilu se je prilegla še tortica in sladoled.

V petek, 8. maja, ob 17. uri je bil v cerkvi sv. Petra in Pavla koncert dveh glasbenih šol. Predstavila sta se Glasbeni center Edgar Willems iz Ljubljane ter ZGŠ sv. Petra in Pavla na Ptujju. Na koncertu je nastopilo kar 13 glasbenih izvajalcev, na koncu pa je vse popestril še združeni simfonični orkester ZGŠ v samostanu in GCEW ter dekliški pevski zbor Dolcezza.

V torek, 12. maja, ob 19. uri je bila sv. maša pri Sv. Leopoldu za onkološke bolnike. Pred mašo smo imeli pol ure adoracije, med samo mašo pa je bilo možno prejeti bolniško maziljenje.

V četrtek, 14. maja, je bil praznik Gospodovega vnebohoda. Sv. maša na ta dan je bila tudi ob 9. uri. Pred praznikom so bili prošnji dnevi, ko smo prosili Boga za blagoslov rodovitnosti polj, za blagoslov vsakega človeškega dela, za varstvo pred naravnimi ujmani, za primerno vreme in za dobro letino.

Srečanje mlajše zakonske skupine je potekalo v sredo, 20. maja, ob 18. uri.

Od petka do nedelje, 22.–24. maja, je v našem samostanu potekal 37. festival Dobrote slovenskih kmetij. Sveta maša v okviru te prireditve je bila v nedeljo, 24. maja, ob 10. uri, daroval jo je p. dr. Ni-

kolaj Aracki Rozenfeld iz Stične. Gre za prizorišče enega najstarejših festivalov domače hrane – Ptuj, mesto tisočerih okusov.

Po dolgem času smo v sredo, 13. maja 2026, imeli ponovno »puščavo« pri Sv. Trojici v Halozah. Ob 10. uri smo se zbrali v cerkvi, kjer smo zmolili Transitus serafskega očeta svetega Frančiška Asiškega. Po molitvi smo vsak zase premišljevali odlomek iz Janezovega evangelija, ki je predlagan v knjižnici Transitus. Po sklepu osebnega dela smo se zbrali v jedilnici samostana, kjer smo si podeli vsak svoje razmišljanje, nato pa se odpeljali na kosilo.

V četrtek, 28. maja, je p. Slavko Strmšek praznoval rojstni dan. V nedeljo, 31. maja, smo se ga posebej spomnili na slovesnem kosilu in mu zaželeli vse najboljše. Prav tako smo čestitali tudi naši gospodinji Mihaeli, saj je tudi ona v preteklih dneh praznovala. Obema smo zaželeli veliko sreče in blagoslova ter še mnogo zdravih let.

V nedeljo, 31. maja, ob 10. uri je bil v naši župniji praznik prvega svetega obhajila. Nanj se je pripravljalo 29 otrok in njihovih družin.

V petek, 5. junija, smo bili bratje iz samostana z drugimi povabljeni na simpozij ob 25-letnici gradnje minoritske cerkve sv. Petra in Pavla. Začetek je bil ob 10. uri v refektoriju samostana in je trajal do 15. ure.

V nedeljo, 7. junija, smo imeli ptujsko telovsko procesijo, ki se je začela s sveto mašo ob 9. uri v kloštru. Kot običajno smo krenili mimo proštjske cerkve do Sv. Ožbalta, kjer je bil še sklepni blagoslov in nato pogostitev, ki so jo pripravili tamkajšnji župljani.

V sredo, 10. junija, ob 20. uri je bil orgelski koncert ob tretji obletnici blagoslova novih ptujskih orgel v minoritski cerkvi sv. Petra in Pavla. Nastopili so učenci orgelskega oddelka ZGŠ v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj.

Naj bo to dovolj. Vsem bralcem teh Sporočil želim mir in dobro.

br. Franc Svetličič

Minoritski samostan sv. Frančiška

Kapiteljski piš je odpihnil meglo negotovosti, vznemirjenj in pričakovanj. Zopet se je jasneje zarisalo vsakdanje življenje in različne obveznosti, med katerimi je tudi članek za Sporočila. Pišem ga zadnji hip, v upanju, da bo še uvrščen v naše glasilo.

V Piranu je že prva poletna sezona z mnogimi dopustniki, kar se odraža tudi v našem samostanu. Različne večje in manjše skupine, družine in posamezniki prihajajo v naš samostan. Trenutno gostimo zbor waldorfske šole iz Ljubljane, ki bo v nedeljo tudi prepeval pri sv. maši. Malo pred tem smo gostili pevski seminar, ki ga je vodila gospa Ljoba Jenče. Križni hodnik so s svojim petjem in udeležbo – konec maja – najbolj napolnili udeleženci pevskega srečanja Praznik petja v organizaciji zbora Georgios. Udeležilo se ga je več kot 10 zborov in skupin, ki so imeli na križnem hodniku zaključni koncert. Petje je bilo slišati tudi v času malega Assisija v našem samostanu med prvomajskimi prazniki. Malega Assisija se je udeležilo 11 asiških romarjev, ki so na meditativnem vrtu in v samostanu podživljali duh Assisija.

Ta neminljivi duh sv. Frančiška in njegovega mesta – to duhovno vzdušje je v našem samostanu prisotno že stoletja. Ujeto je v cerkev, v arhitekturo, v posvečene slike, relikvije sv. Frančiška, ki so vedno postavljene ljudem v čiščenje in molitev v Carpacievi kapeli, kjer se ljudje radi zaustavljajo, častijo Marijo na prestolu in njeno Dete ter molijo. Šmar-

nično pobožnost smo sicer imeli tradicionalno pri oltarju Brezmadežne. Vsak dan smo po maši Mariji v čast peli litanije, ki so mnogim šmarničarjem, ki so prihajali od drugod, zelo pri srcu. Sicer pa Mariji v čast litanije pred njenim oltarjem pojemo vsako soboto, kar močno nagovarja naše oltarno občestvo, radi pa se pridružijo tudi verniki iz drugih župnij. Ob 800-letnici smrti našega očeta Frančiška smo na križnem hodniku postavili dva lična trikotna panoja, ki želita spomniti obiskovalce na to častitljivo obletnico, obenem pa je to povabilo za obisk relikvij in molitev za odpustek. Ker sta naš samostan in cerkev posvečena sv. Frančišku, zvesto in dosledno vsak dan skupaj z verniki molimo molitev papeža Leona s podobic, ki so vedno na klopeh. (Skoraj vsak dan jih je treba nadomestiti z novimi, ker jih obiskovalci odnašajo s seboj.)

800-letnico bomo obeležili tudi z obnovljenimi vhodnimi vrati v cerkev in novima oknomoma na pevskem koru. Oboje smo želeli obnoviti že za 700-letnico samostana, a je takrat zmanjkalo sredstev. Letos se je pokazala priložnost, da preko občinskega razpisa in lastnih sredstev to uresničimo. Blagoslov načrtujemo za praznik sv. Frančiška in že zdaj vabimo na ta dogodek. Ponudila se je tudi priložnost, da z občinskimi sredstvi in polovičnim deležem samostana delno obnovimo pročelje (kamnite elemente, namehurjeni omet ...). Za to obnovo smo za pomoč zaprosili provinco. Nov nujno potreben vetrolov, ki je nekoč že obstajal v leseni izvedbi, pa je že izveden.

Morda je vtis, da veliko (preveč) delamo, obna-

vljamo in premalo poudarka dajemo duhovnemu življenju. Zato pa je poskrbel zadnji kapitelj, ki je naš samostan določil, da bi se odslej tukaj bratje bolj posvečali molitvi in duhovnemu življenju. Kapitelj je izvolil novega gvardijana, ki bo kos tej nalogi. Veselimo se njegovega prihoda. Z nami pa seveda tudi mnogi Pirančani, ki se p. Slavka spomnijo kot gvardijana, kateheta, dobrega pevca in prijetnega sogovornika.

Vsem želimo MIR IN DOBRO iz Pirana.

p. Janez Š.

Minoritski samostan sv. Vida

V aprilu sta v župnijah, kjer bratje oskrbujemo in delujemo – v župniji Leskovec pri Svetem Andražu ter v župniji Sveta Trojica v Halozah – potekali sveti birmi. Birmovalec je bil provincialni minister pater Milan Kos. Slovesnosti sta bili lepi in nagovarjajoči. Posebej je bilo lepo videti mlade, kako so s spoštovanjem pristopili k zakramentu. Prisotno je bilo veselo in zbrano vzdušje, pa tudi veliko spodbudnih besed, ki so mlade vabile k odgovornemu krščanskemu življenju.

Ob tem smo se v samostanski skupnosti sv. Vida na enem izmed kapitljev dogovorili, da bomo praznik svetega Jožefa delavca obhajali nekoliko drugače. Ne le kot dan počitka, ampak kot priložnost za skupni čas in utrjevanje bratstva. Tako smo se »mlajši bratje« na prvi maj odpravili na samostanski izlet, medtem ko sta dva brata zaradi obveznosti ostala doma.

Zgodaj zjutraj smo se trije bratje podali proti Prekmurju. Pot je minila v pogovoru, smehu in preprostih trenutkih bratstva. Lepo je bilo prisluhniti prekmurski besedi, ki nama je s p. Klemnom včasih ostala tuja, zato nama je z veseljem pomagal gvardijan br. Robi.

Najprej smo obiskali razgledni stolp Vinarium Lendava. Na vrhu smo občudovali razgled na širo ravnino in sosednje države. Vreme je bilo sončno in nekoliko vetrovno. Pred nadaljevanjem poti

smo si privoščili še kürtóskalács ter si ogledali stojnice z domačimi izdelki.

Pot nas je nato vodila do posestva Passero, kjer smo spoznali družinsko zgodbo, ki se prenaša iz roda v rod. Tam so nas pričakali domači izdelki: vina, žganja, naravni sokovi, prekmurska šunka, suhe mesnine, paštete, namazi in bučno olje. Na voljo so tudi čokoladni izdelki. Vzeli smo si čas za kratek počitek, pokusili njihove dobrote in si privoščili sladoled.

Kosilo smo imeli v gostilni Čarda. Ob domači hrani in prijaznem sprejemu je bilo vzdušje zelo prijetno. Seveda ni manjkala niti gibanica. Ob mizi je bilo veliko smeha, pogovora in preprostega veselja.

Po kosilu smo se

odpravili k reki Muri, na Otok ljubezni, kjer stoji mlin na Muri. Ogledali smo si mlinarsko sobo in prisluhnili predstavitvi življenja ob reki. Sprehod ob Muri je ponudil čas za miren pogovor in občudovanje narave.

Dan smo zaključili v Expanu, kjer smo si ogledali interaktivno predstavitev Pomurja. Sodobni prikazi, tudi z virtualnimi vsebinami, približajo naravo, kulturo in življenje tega prostora na zanimiv način. Ta izlet ni bil le obisk krajev, ampak predvsem čas, ki nas je še bolj povezal. Bilo je veliko smeha, lepih trenutkov in preprostega veselja, ki gradi bratstvo. Naslednji dan smo prav ti isti trije bratje sodelovali pri pripravi molitvenega dneva in romanja za duhovne poklice. Sprejeli smo romarje, jih pogostili in nagovorili s toplo besedo. Ostala dva brata sta imela tudi tokrat svoje obveznosti in se dogodka nista mogla udeležiti.

Ob srečanju z romarji smo še posebej začutili pomen preprostega in iskrenega bratstva. Upamo, da je kdo izmed mladih, ki nas je opazoval, v tem

prepoznal nekaj lepega in morda začutil povabilo, da bi se v prihodnosti pridružil minoritom.

Romarji so nato nadaljevali pot proti Ptujski Gori, kjer jih je čakala molitvena ura in sveta maša. Tudi mi smo v molitvi prosili za nove duhovne poklice. Vse to nas znova uči, da je življenje skupnosti stakano iz preprostih trenutkov – iz dela, poti, srečanj in molitve – in prav v tem se pogosto najbolj jasno kaže Božja bližina.

Bratje iz samostana svetega Vida

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Spoštovani bratje in vsi, ki boste brali naš prispevek za Sporočila, pridrčen pozdrav iz Olimja, kraja, kjer sta v svojem času živela dva svetilnika, ki sta kazala ljudem pot v nebesa. To sta bila sv. Ema, kneginja in naša prva slovenska svetnica, ter naš bl. škof A. M. Slomšek. Tokrat bi vam radi prikazali naše življenje in delo v samostanu in župniji od velike noči do telovega ter začetka šolskih in veroučnih počitnic.

Lepo pomladno vreme nam je letos naklonila Božja previdnost, zato smo vas v maju osebno povabili na obisk našega kraja, samostana in cerkve. S temi vrsticami pa vas vabimo k branju našega prispevka. Ob koncu marca smo zaradi vstopnih stroškov za naše zdravilne mešanice in tinkture ter mazila morali malo povečati ceno ne le izdelkov, pač pa tudi kartonskih škatel, ki smo jih do zdaj poklanjali ljudem po pošti brezplačno. Tako se bodo vsi izdelki, poslani po pošti v aprilu, podražili za 1 evro. Kljub temu smo še vedno najcenejši ponudniki zelišč in naravnih zdravil v Sloveniji.

Ko smo vstopili v zadnji teden postnega časa in začeli veliki teden trpljenja, smrti in vstajenja našega Gospoda Jezusa Kristusa, smo zapustili zimsko kapelo, ki je v zimskem času služila za delavniške sv. maše, in prišli spet v župnijsko cerkev. Vsi obredi velikega tedna so bili dobro obiskani, obrede je vodil g. župnik Tine Gašparič. Dopoldne na veliki četrtek se je tudi udeležil krizmene sv. maše v

celjski stolnici. Zvečer smo imeli obrede velikega četrtega, a letos brez umivanja nog. So bili pa pri obredih navzoči tudi letošnji birmanci. Veliki petek je bil v znamenju češčenja križa, še prej pa smo poslušali poročilo o trpljenju našega Gospoda, ki prostovoljno za nas odide v smrt. Pri branju so p. Tinetu pomagali birmanci. Velika sobota je bila v znamenju češčenja Jezusa v božjem grobu, popoldne pa smo imeli blagoslove velikonočnih jedil, letos še bolj slovesno. Zvečer je bilo v cerkvi pri velikonočni vigiliji malo manj ljudi, saj je bila velikonočna procesija z vstajenjsko alelujo že ob pol sedmih, češčenje pa od šeste ure dalje. V Olimju sta bili vstajenjska procesija in vstajenjska sv. maša vedno lepo obiskani. Narava se je letos za velikonočne praznike odela v čudovito praznično oblačilo, vse okrog nas je cvetelo in dehtelo. Našim župljanom se vsako leto ob nedeljah in praznikih pridružijo pri nedeljskem in prazničnem bogoslužju tudi mnogi

romarji in turisti iz drugih krajev Slovenije, ki so pri nas v termah na dopustu. Lepo in hvalevredno dejanje. Po vsaki maši imamo tudi navado, da vse udeležence pri sv. maši duhovnik, ki mašuje, povabi na družabno srečanje ob kavi, čaju in naših patrovih kapljicah v dvorano ob novi lekarni, ki ji pravimo Betanija. Ljudje naše župnije in gostje se po maši radi zadržijo v tem prostoru in si v prijateljskem pogovoru izmenjajo novice iz vsakdanjega življenja. Običajno se potem mnogi, ki potrebujejo kakšna zdravila, oglasijo še v naši zeliščni lekarni. Prav zato imamo tudi ob nedeljah odprto zeliščno lekarno, saj s tem opravljamo dobro delo za bolnike.

Na prvo nedeljo po veliki noči smo imeli v škofiji Celje dan, ko so se božjemu ljudstvu predstavili novoizvoljeni člani ŽPS. V naši župniji jih je naš župnik p. Tine Gašparič med mašo nagovoril in

vsakemu izročil diplomo, ki jo je podpisal tudi celjski škof Maksimiljan.

V tednu po beli nedelji sta nas obiskali tudi dve mladi Španki, ki kot prostovoljki pomagata družinam in revnim otrokom v Ukrajini, kjer še vedno divja vojna. Na poti domov na počitnice sta se za en dan ustavili v Olimju, kjer sta prenočili. Samostan oziroma olimski grad ima zelo veliko oken in na vsako okno smo tudi letos pred mesecem majnikom postavili pelargonije. Sicer je zjutraj še mrzlo, a se čez dan ogreje, zato upamo, da se naše rožice ne bodo »pre-

hladile«. V tednu po beli nedelji smo v romarskem domu imeli duhovne vaje za naše minoritske patre in brate, ki jih je vodila sestra uršulinka Božena. Naših patrov je bilo devet, sestra Božena pa je s sabo na duhovne vaje povabila še eno sestro. Ob zaključku smo imeli pri kosilu še majhno slovesnost, naš p. Franc Murko, ki je bil dolga leta član naše samostanske skupnosti v Olimju, je te dni obhajal 70-letnico življenja in naše gospodinje so mu pripravile kar dve torti in šampanjec. Sestra smrt, kot bi rekel naš ustanovitelj sv. Frančišek, je sredi aprila poklicala na drugi, boljši svet našo dolgoletno sodelavko pri različnih delih v samostanu in romarskem domu gospo Marijo Kuljanac. Na zadnjo pot so jo spremili vsi naši patri in tudi župnik iz Podčetrтка. Tako smo se ji zahvalili za vse dobre, vsa dela in prijateljstvo, ki nam ga je s

svojim blagim značajem vse dni izkazovala. Bila je pridna in tiha sodelavka, ki jo bomo zelo pogrešali. Naj počiva v Bogu pri svojem možu in sinu, ki sta odšla v večnost že dolgo pred njo. Pogreb s sv. mašo je bil v nedeljo, 19. aprila.

Marijin mesec maj je tudi letos polepšal okna našega samostana s pelargonijami, ki bodo vse leto cvetele in dajale še lepši videz gradu, ki je zdaj že 36 let tudi samostan bratov minoritov. Zaradi cvetočih pelargonij na oknih bo vse poletje samostan izgledal kot neskončno lep in privlačen rožni šopek, ki naj slavi Boga in Marijo, obenem pa dela veselje obiskovalcem in romarjem, ki prihajajo k nam na telesni in duhovni oddih.

Naša nova lekarna je odprta vsak dan, tudi ob nedeljah, mnogim z zdravilnimi pripravki iz rož pomaga vrniti zdravje. Biti ves dan z ljudmi v lekarni je zelo naporno, saj je treba ljudem svetovati, odgovarjati na njihova številna vprašanja in ob tem ostati prijazen, nasmejan in dobre volje. Zato smo sklenili, da se bomo redno dogovarjali za dežurstvo v novi lekarni in se menjavali. Tako že ves čas delamo tudi s skupinami, tako domačimi kot tistimi iz tujine, ki nas vedno bolj pogosto obiskujejo. Skupine, ki jih vodimo, tudi v drugih jezikih, se morajo najaviti. Cena ogleda je že dolgo nespremenjena: 2 evra za odraslega, 1 evro za otroke, invalide in mladino.

Letošnja pomlad nam je podarila mnogo lepih, toplih in sončnih dni ter privabila številne turiste in romarje. Pridobitev za našo vas Olimje je tudi novi parkirni prostor nasproti pokopališča pred vasjo. Vsako soboto in nedeljo, pa tudi za cerkvene in državne praznike so v vasi in drugod, tudi na Jelenovem grebenu, vsi parkirni prostori zasedeni in tako nam to novo parkirišče pride zelo prav. V Marijin mesec majnik smo vstopili z godbo in z njo lepo počastili sv. Jožefa delavca. Ob 11. uri nas je obiskala godba na pihala iz hrvaškega Deseniča in zaigrala nekaj koračnic in budnic v čast prvemu maju. Godba nas redno obiskuje že vrsto let in nastopa na več krajih v občini Podčetrtek. Zvečer ob 19. uri smo začeli s šmarnično

pobožnostjo tudi v župnijski cerkvi. Tudi letos imamo na voljo dvojno šmarnično branje. Ker se pri nas otroci skoraj ne udeležujejo šmarnične pobožnosti, smo vzeli šmarnično branje za odrasle, ki govori o papežu Janezu Pavlu II. A župnik p. Tine Gašparič je zato predlagal in se na srečanju z ŽPS dogovoril, da smo imeli enkrat tedensko, ob sredah, šmarnice tudi za otroke in mlade. Petje pri šmarničnem bogoslužju običajno na delavnike vodi naš br. Jože Strojcin. Šmarnice so bile dve nedelji tudi ob kapelicah v župniji. Z majem pa se začenjajo tudi avtobusni izleti in romanja. Veliko teh modernih popotnikov pride obiskat tudi naš kraj, našo cerkev in staro lekarno ter občudovat imenitno pročelje našega starodavnega gradu. Vse z veseljem sprejmemo in jim razložimo pestro zgodovino našega rajsko lepega kraja. Vsako leto imamo v župnijah Podčetrtek, Sv. Ema in Olimje še skupno podelitev dveh zakramentov, prvega sv. obhajila in sv. birmе. Slovesnost obhajila smo letos obhajali v župniji sv. Eme, birmanska slovesnost pa je bila v župniji Podčetrtek. Na oba zakramenta so

se otroci skrbno pripravljali z obiskom šmarnic pri sv. maši, šmarnice za otroke pa so na pobudo našega p. Tineta nekatere družine imele tudi po svojih domovih. Te šmarnice o sv. Frančišku Asiškem je napisal naš nekdanji pater minorit, zdaj župnik g. Aco Jerant. Pred praznikom Gospodovega vnebohoda je prišel čas, da tudi naši patri odidejo za en dan iz samostana v drug samostan pogledat, kako tam živijo. Odšli so na Videm pri Ptujju k svojim sobratom. Tri dni pred vnebohodom v cerkvi na Slovenskem obhajamo prošnje dneve. Prosimo Božjega blagoslova za odvrnitev neviht, slabega vremena in naravnih nesreč. Zadnji dan prošnjih dni, na praznik Fatimske Matere Božje, smo imeli tudi pri nas prošnjo procesijo. Pred tem pa tudi sv. mašo in šmarnično pobožnost, pri kateri so sodelovali tudi otroci.

V četrtek, na praznik Gospodovega vnebovzvetja, je prišel na obisk v župnijo Olimje celjski škof Maksimiljan Matjaž, da bi se pozanimal o pripravljenosti otrok iz vseh treh župnij na prejem zakramenta sv. birme. Škof Maksimiljan je prišel v Olimje že eno uro pred sv. mašo, v iskriem pogovoru z birmanci je hotel odkriti njihovo pripravljenost za življenje po veri. Sam je med sv. mašo tudi nagovoril

birmance, njihove starše in botre ter jim priporočil, naj darove Sv. Duha redno uporabljajo v svojem življenju. Žal je veliko staršev pri obisku škofa manjkalo, so pa prišli naslednji dan v cerkev, kjer so imeli skupno sveto spoved. V petek smo povabili k birmanski devetdnevnicu poleg birmancev in birmank tudi njihove starše in botre, da so opravili sveto spoved. Bogo-

služje z nagovorom je vodil župnik iz Podčetrčka g. Boris Tibaut. Pokazal jim je škatlico, okrašeno s pentljo v rdeči barvi, in jim razložil, da so v njej darovi, ki jih morajo uporabiti. A najprej je treba škatlico odpreti, da bodo prišli do darov. Tako je tudi z darovi Sv. Duha – uporabiti jih morajo. Pred oltarjem je p. Tine razpostavil simbole, sedem darov Sv. Duha, ki jih je postavil na sedem src ljubezni. Pri sv. maši sta se g. Tibautu pridružila pri somaševanju tudi naša patra, p. Tine Gašparič, ki je naš župnik in je letos zadolžen za pripravo birmancev iz vseh treh župnij, in p. Jože Lampret. Praznik sv. birme je bil v nedeljo, 17. maja, ob 10. uri v cerkvi sv. Eme. Praznik prvega sv. obhajila je bil letos za vse tri župnije 24. maja v župnijski cerkvi sv. Lovrenca v Podčetrčku. Iz naše župnije imamo pet prvoobhajank.

Brez reklame smo patri minoriti v teh letih bivanja v olimskem samostanu in v župniji naredili za ta kraj nekaj, kar si na začetku ni nihče mogel niti v sanjah predstavljati. Čestitke naših obiskovalcev prihajajo od vseh strani. Vsi vidijo, da je Olimje postal mali čudežni rajski vrt. Naša mala, a zato toliko bolj zavzeta skupnost, ki dela vse v Božjo čast in slavo, lahko premika gore. To želimo delati

tudi v prihodnje. V teh dneh smo že dočakali obisk p. Milana Kosa, ki je vsakega iz našega bratstva obvestil, kje bo njegovo mesto po 1. avgustu.

V naši zeliščni lekarni se ves dan izmenjujemo bratje pri delu za zdravje bolnikov ter s tem opravljamo najlepše delo telesnega in tudi duhovnega usmiljenja. Posebno ob koncu tedna se vidi, kako ljudje spet radi množično prihajajo v naš kraj. Dnevno so najavljene razne skupine turistov, ki želijo, da jim razkažemo naše znamenitosti. Tudi vse sobote in nedelje v maju, ko okrog nas vse cveti, so Olimje napolnili turisti iz vse Slovenije, Hrvaške in sosednjih dežel. Tudi družine si z veseljem ogledujejo izredno lepo urejen vrt, trato in vso okolico cerkve in samostana. Otroci pa se ne morejo načuditi lepim ribicam v našem ribniku. V tem mesecu pa so najbolj številne skupine osnovnošolcev in srednješolcev iz vseh krajev Slovenije in tujine. Velikokrat imamo skupine, ki jih gostijo naše šole in so sestavljene iz učencev iz različnih evropskih držav. So zanimivi in resni poslušalci moje razlage, ki ni toliko v suhoparnih številkah, pač pa bolj v nazornem prikazovanju različnih dogodkov iz zgodovine našega romarsko-turističnega kraja, ki vsako leto bolj slovi po svetu in doma.

Mesec majnik se je kar prehitro končal. Še posebej je bila lepa zadnja nedelja v maju, namenjena slavljenju Sv. Trojice in slovesu od Marijinega meseca. Maša je bila namenjena vsem, predvsem pa otrokom in mladim, saj so bile pesmi spremljane s kitaro in napisane na velikem ekranu, petje pa je vodil p. Tine Gašparič. Po maši so vsi, ki so se udeleževali otroških šmarnic ob sredah, dobili tudi majhna darila, obeske za ključe z angelom, ki naj jih varuje in vodi vse počitniške mesece. Po sv. maši je bil pred cerkvijo pod staro samostansko lipo tudi blagoslov koles in kolesarjev. Poleg p. Jožeta Lampreta, ki je vse navzoče izročil v Božje varstvo, in br. Jožeta Strojina je vse navzoče pozdravil tudi župan Peter Misja.

K nam je znova prišel junij, mesec vrtnic, češenj in prvi mesec počitnic za vse šoloobvezne otroke. Tudi naši patri so končali z letošnjim veroukom.

Za nami sta oba zakramenta, tako sv. birma kot tudi prvo sv. obhajilo. Zdaj bo čas, da se patri in bratje v samostanih posvetijo tudi sebi in svojemu notranjemu življenju. Pred nami je drugi del provincialnega kapitlja na Ptujju in s tem personalne spremembe. Prihaja nedelja sv. Rešnjega telesa in krvi, s procesijo bomo počastili Jezusa, ki v sv. hostiji biva med nami v naših cerkvah. Procesija bo odraz naše vernosti in zaupanja Vanj, ki nam deli toliko milosti. Zaradi večjega obiska tako domačih faranov kot turistov in romarjev od drugod imamo že nekaj let telovsko procesijo v nedeljo po prazniku. Tudi letos bo procesija šla po vasi od kapelice do kapelice. Še posebej bodo počastile Jezusa s posipanjem cvetja med procesijo in pri sv. maši naše letošnje prvoobhajanke.

Za konec našega poročila naj omenim še naše vrtnice, ki so znamenja ljubezni. Krasijo in lepšajo vhod v naš zeliščni vrt. Ob vrtnih vratih se radi fotografirajo naši obiskovalci iz domovine in tujine. Še posebej so tega okrasa veseli naši mlado-poročenci. Povem vam, zelo lepo je biti v juniju pri nas. Pridite, dragi sobratje, tudi vi pogledat to čudo lepote. Naš romarski dom bo imel sicer ves junij obiskovalce in vse sobe v domu bodo redno zasedene, pa vendar se bo še za koga izmed vas našel prostor za miren počitek.

p. Jože Lampret in sobratje

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in vsi, ki prebirate te vrstice!

Takoj v ponedeljek po veliki noči so v Kazahstan prileteli bratje iz ruskega dela kustodije. Tisti, ki so prileteli dopoldan, so bili povabljeni na mašo in kosilo na škofijo. Med njimi bi morala biti tudi gen. min. Carlos Trovareli in gen. asistent Tomaš Lešnjak, a sta bila njuna leta prestavljena in se ni sta mogla udeležiti maše. Po kosilu smo se ustavili na kavici v našem samostanu. Po kavici se je kombi odpravil proti mestu Ozornoje, kjer smo imeli predviden kapitelj kustodije. Popoldne so prileteli štirje bratje in se odpravili z avtom za nami. Voznik je bil br. Viktor, ki je rojen v Kazahstanu in je poznal pot. Ob polnoči sta prišla še zadnja zamudnika z br. Pavlom in še enim bratom, ki je ostal, da bi pomagal voziti avtomobil, če bi bilo potrebno. Točno ob 7. uri zjutraj so prispeli in prišli na zajtrk in jutranjo molitev.

Med kapitljem smo prebrali poročila in modrovali ter iskali poti za naše delo naprej. Sledile so volitve, na katerih smo izbrali novega kustosa, br. Andreja, ki se je najprej zahvalil br. Dariušu za njegovo delo. Naslednji dan smo izbrali še njegove ožje sodelavce. Za vikarja je bil potrjen br. Viktor z 2/3 večino, ker ni duhovnik. Br. Adam (tudi ne duhovnik) je bil potrjen za ekonoma in tretji svetovalec br. Valdemar za tajnika definitorija. Ker nas je malo, imamo samo tri definitorje in kustosa. Zadnji dan prvega dela kapitlja smo se po zajtrku odpeljali do Kelerovke, kjer stoji cerkev sv. Frančiška. Tam smo imeli mašo z župljani in po njej čaj in kavico. Nato smo nadaljevali pot do Šučinska, kjer smo imeli pripravljeno kosilo. Tam nas je čakal škof, ki se je hotel srečati z gen. min. Carlosom in novim vodstvom kustodije. Na kosilo smo poleg domačega župnika povabili tudi mamo in druge sorodnike br. Viktorja. Večerja je bila v Astani. Razen min. gen. in asistenta, ki sta imela prestavljen polet, so ostali bratje prespali v motelu, ker je bilo na škofiji vse polno in nas niso mogli sprejeti

(novi samostan pa še ne more sprejeti ljudi). Prva skupina je odletela ob 5. uri zjutraj na notranjem poletu in druga ob 6. uri proti Moskvi.

Naslednjo noč sta priletela naša električarja. Nedelja je bil dan, da sta se spočila. Potem pa smo dan ob 7. uri zjutraj začeli s sveto mašo in hitrim zajtrkom, saj sta hotela čim prej začeti z delom. G. Pawel je bil že drugič z nami. Lani je s sinom Benjaminom in njegovo družino potegnil cevi. Zdaj pa se mu je pridružil najmlajši sin Filip. Bila sta zelo pridna in pravočasno končala delo. Filipu smo celo vmes uspeli pokazati del Kazahstana in ga z mladimi povabili na ogled nogometne tekme. Potem pa so ga mladi povabili še na večerno igranje namiznih iger. Poleg kvalitetnega dela smo imeli še dobro družbo. Del kablov (40 kg) sem pripeljal iz Slovenije in so bili podarjeni od naših električarjev – družine Skapin ter njihovih prijateljev in znancev. Ostalo pa smo kupili tukaj.

Trenutno smo v skupnosti štirje bratje. Za eno leto je k nam posojen br. Andrej iz krakovske province. Pred tem je deloval že v Rusiji in več kot 15 let v Uzbekistanu. Na samem delu bi moral biti v prvi skupini, ki bi začela delo v Kazahstanu. Z jezikom in kulturo nima problemov in je lahko takoj prijel za delo. Da pa obnovi svojo angleščino, smo ga poslali še v Pavlodar k sestram klarisam, kjer je imel zanje duhovno obnovo in je obenem tudi pomagal v župniji.

Konec aprila so se iz Kazahstana poslovile frančiškanke iz Poljske. Zadnje leto je ostala samo ena sestra, ker se je pred leti vrnila domov sestra, ki je zbolela za rakom. Lansko leto pa je po počitnicah ostala na Poljskem sestra, ki so ji odkrili ALS. Ker je čas, ko gredo nekateri duhovniki na počitnice, smo ob koncu tednov pomagali v raznih župnijah.

Te dni smo začeli s postavitvijo vodovoda in talnega ogrevanja v novem samostanu – tudi z darovi, ki sem jih dobil v Sloveniji. Za nadaljevanje dela pa bo treba zbrati še kar nekaj financ.

V začetku junija smo posodili br. Andreja bratom v Astrahanu, saj ima vizum za Rusijo na tri mesece; nazaj ga pričakujemo v začetku avgusta, da mu bo uspelo pravočasno obnoviti vizo v Kazahstanu. Konec junija imamo drugi del kapitlja, ki pa bo v Sankt Peterburgu. Upam, da bomo lahko pridobili vizume in odleteli tja. Jaz sem dobil nazaj moj potni list iz ruskega veleposlaništva po skoraj dveh mesecih brez vizuma. Sedaj delamo elektronski vizum on-line. No, kako nam bo uspelo, pa boste verjetno prebrali že v novi številki. Pa tudi, kako so k nam prišle in pomagale prostovoljke iz Slovenije iz skupine Pota.

Bratje iz Kazahstana

ODMEVI

Priznanje samostanu sv. Vida na 20. občinskem prazniku občine Videm

Ob 20. občinskem prazniku občine Videm je bilo priznanje podeljeno tudi samostanu sv. Vida.

V naši župniji to doživljamo kot skupno priznanje celotnemu župnijskemu občestvu, saj samostan in župnija že vrsto let živita in delujeta tesno povezana v služenju ljudem, veri in skupnemu dobremu.

Samostan sv. Vida je s svojim delovanjem pomembno zaznamoval duhovno, kulturno in družbeno življenje kraja ter ostaja srce našega občestva, kjer se prepletajo molitev, delo in srečevanje ljudi.

Tudi v času, ko nas je prizadela ujma in smo še vedno soočeni s posledicami, ostajamo povezani in si stojimo ob strani. V takih trenutkih še posebej občutimo pomen medsebojne pomoči in zaupanja v Boga, ki nas ne zapusti.

Iskrena hvala vsem, ki s svojim življenjem in delom gradite to občestvo.

Naj vse, kar živimo, ostaja v Božjih rokah in pod njegovim blagoslovom. Amen.

Klemen

Simpozij ob 25. obletnici začetka ponovne gradnje minoritske cerkve

V Minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju je 5. junija 2026 potekal simpozij ob 25.

obletnici začetka ponovne gradnje minoritske cerkve, ki je bila 4. januarja 1945 bombardirana in skoraj popolnoma porušena.

P. Milan Kos je predstavil kronološki pregled postopka vrnitve parcele, na kateri je stala stavba Pošte in Telekom, pridobivanja potrebnih dovoljenj ter same gradnje cerkvene ladje z baročnim pročeljem. Predstavil je tudi opremo cerkve, ki je bila v teh letih umeščena vanjo.

Arhitekt Boris Volk je podal pregled zahtevnega in odgovornega dela, ki je omogočilo, da je bila cerkev ponovno zgrajena ter da je dobila prvotno zunanjo podobo, kakršno je imela pred poružitvijo.

Predstavniki Restavratorskega centra v Ljubljani Matej Zupančič je orisal zahtevnost in potek rekonstrukcije baročnega pročelja cerkve.

Umetniki, ki so sodelovali pri opremljanju cerkve in ustvarjanju umetniških del zanjo, so predstavili svoj prispevek, ki stavbi daje posebno sakralno in umetniško vrednost.

Simpozij se je zaključil s teološkim pogledom profesorja liturgije p. Antona Borovnjaka na gradnjo cerkve v skladu z liturgičnimi smernicami današnjega časa.

Prispevki bodo izdani v priložnostnem zborniku, ki bo ostal trajen dokument opravljenega dela in pričevanje o prizadevanjih, ki smo jih s skupnimi močmi uspešno uresničili ter samostanu povrnili podobo, kakršno je imel vse od leta 1696.

p. Milan Kos

Franciškov odmev v jubilejnim letu 2026 na Brezjah

Franciškovi bratje in sestre smo na dan državnosti, 25. junija 2026, v osrednjem Marijinem romarskem svetišču na Brezjah pripravili osrednje praznovanje 800-letnice Franciškovega prehoda iz zemeljskega v večno življenje. To slovesnost smo poimenovali Franciškov odmev. S tem smo hoteli spomniti in obenem opozoriti, kako odmevna sta Franciškova beseda, zlasti pa njegov zgled danes.

Somaševanje je vodil in pridigal minoritski izmirski nadškof metropolit msgr. Martin Kmetec.

Ker smo ravno ta dan praznovali 35-letnico samostojnosti naše države Republike Slovenije, so člani Frame pred začetkom maše ob daritveni oltar na trgu pred brezjansko baziliko prinesli slovensko zastavo, zapeli pa smo tudi našo državno himno.

Vse zbrane na Brezjah, med njimi ljubljanskega nadškofa metropolita msgr. Stanislava Zoreta, frančiškanskega provinciala p. ddr. Christiana

Gostečnika, minoritskega provinciala p. Milana Kosa, redovne predstojnike in predstojnice, predsednika Konference redovnih ustanov v Sloveniji salezijanca g. Petra Končana, vse člane OFS in druge romarje, je na začetku maše pozdravil kapucinski provincial p. Primož Kovač.

Nadškof p. Martin Kmetec je v nagovoru poudaril, da je sv. Frančišek še vedno živ, še vedno je med nami, in sicer kot naš sveti priprošnjik, med nami je s svojim svetlim zgledom življenja po evangeliju, med nami je s svojo duhovno dediščino; z dediščino, ki so jo bratje in sestre njegovega reda zapustili zgodovini skozi stoletja, ko so po njegovem zgledu šli po svetu in oznanjali evangelij.

Zapustil nam je dediščino svojega sporočila, utemeljeno na pričevanju, na zvestobi evangeliju, na ljubezni do Kristusa, ki je Frančiška vodila k temu, da je živel globok odnos do Križanega, se mu pustil pretvoriti in ga posnemal v svojem življenju.

Nadškof Stanislav Zore je pred molitvijo očenaša posebej spomnil na to, kako zbrano in spoštljivo

vo je k nebeškemu Očetu molil Frančišek Asiški. Zbrane je povabil, naj sledijo njegovemu zgledu v priprošnji k neizmerno ljubečemu, usmiljenemu in dobremu Očetu. Pa tudi, naj s to molitvijo in drugimi vstopijo v »Frančiškovo šolo molitve«. V odprtosti, ponižnosti in hvaležnosti v »Jezusovem duhu in srcu«.

Minoritski provincial p. Milan Kos pa je pred poz-

dravom miru in sprave priporočil romarjem, naj se zavzemajo za mir, odpuščanje in resnično spravo med seboj in v svetu v teh zahtevnih časih in razmerah.

Maši in blagoslovu z relikvijami sv. Frančiška Asiškega je sledil kratek odmor, nato pa igra Frančiškovi otroci gredo v Assisi, za katero je besedilo napisala Alenka Liebhart; zaigrali so jo mladi in otroci iz Škofje Loke in Štepanje vasi v Ljubljani.

V popoldanskem delu praznovanja je potekal festival pesmi, posvečenih sv. Frančišku, molitev za domovino, pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim.

Vsi navzoči smo čutili, kako velik in blagoslovljen je bil ta dan, ter se vrnil v svoje vsakodnevno življenje z željo, da bi Frančiškov odmev po nas odmeval vse dni našega življenja.

p. Milan Kos

Govor nadškofa metropolita v Izmirju/Smirni v Turčiji minorita p. Martina Kmetca

Spoštovani g. nadškof Stanislav, spoštovani višji predstojniki, provinciali in predstojnice redov; dragi sobratje v duhovniški službi, dragi bratje in sestre tretjega Frančiškovega reda, dragi prijatelji!

Z velikim veseljem smo se zbrali, da bi se Bogu zahvalili za sv. Frančiška, ko obhajamo 800-letnico njegove smrti. Ko je Cerkev skozi zgodovino premišljevala o mučeništvu in smrti mučencev, je dan njihove smrti imenovala »dies natalis«, dan rojstva, in sicer je bila njihova smrt za Kristusa in v njem rojstvo za večnost. Za življenje.

Sv. Frančišek je še vedno živ, še vedno je med nami, in sicer kot naš sveti priprošnjik, med nami je s svojim svetlim zgledom življenja po evangeliju,

med nami je s svojo duhovno dediščino; z dediščino, ki so jo bratje in sestre njegovega reda zapustili zgodovini skozi stoletja, ko so po njegovem zgledu šli po svetu in oznanjali evangelij.

Frančišek je ostal živ. Zapustil nam je dediščino svojega sporočila, utemeljeno na pričevanju, na zvestobi evangeliju, na ljubezni do Kristusa, ki je Frančiška vodila k temu, da je živel globok odnos do Križanega, se mu pustil pretvoriti in ga posnel v svojem življenju.

Premišljevanje o Frančišku nam predoči določeno pot, na katero smo poklicani kot Kristusovi učenci. In sicer se ta pot začne z njegovim spreobrnjenjem, ki vsebuje pomemben nauk in spodbudo za nas vse, in sicer da je odnos do Boga neobhodno vezan na odnos do človeka.

Frančišek je živel v času, zaznamovanem z globoko družbeno krizo, ki jo preveva žeja po pravičnosti in miru. Velike razlike med revnimi in bogatimi so ubogim prizadejale težke krivice in jih izključevale iz družbenega življenja. Prepuščale so jih trpljenju in izločenosti iz družbe.

Po drugi strani pa je bil čas Frančiškove mladosti zaznamovan z vojnami med mesti, s spopadi med nosilci moči različnih političnih sil, družbenih gibanj in mest, ki so gradila utrdbe in se vojskovala med seboj. Ubogi tedanjega časa so hrepeneli po pravičnosti in miru. Kje je odgovor? Kakšen naj bi bil učinkovit poseg v družbo, da bi prinesel mir in pravičnost?

Spričo te družbene krize tudi Frančišek doživlja svojo lastno krizo, vključen v tok dogajanj, ki ga nosijo v neznano kakor velika reka, ki je poplavlila svoje okolje. Končno spozna, da bogastvo, moč in slava ne morejo biti odgovor na njegovo iskanje smisla življenja.

Frančiška pretrese dogodek, ki ga omenja na začetku svoje Oporoke, in sicer srečanje z gobavcem. Ko Frančišek premaga samega sebe ter se pusti dotakniti človeku v gnusu in trpljenju, se v njem

nekaj dokončno spremeni. To je človek v svojem neizmernem dostojanstvu, človek, ustvarjen po Božji podobi, ponižan, izničen, oblečen v trpljenje; zaznamovan z minljivostjo in smrtjo; v njem Frančišek odkrije samega sebe.

Frančiškovo izkustvo sredi gobavcev spremeni njegov pogled na življenje. To, kar se mu je zdelo zoprno, se spremeni v novo občutje življenja. Tako pravi: »Nato sem še malo počakal in zapustil svet.« Temeljni izziv Frančiškovega spreobrnjenja je torej človeško trpljenje, krhkost človeške narave spričo njene neizmerne veličine.

Obraz gobavca, podoba trpečega človeka se izenači z obrazom Kristusa na križu pri Svetem Damijanu. Kristus križani in vstali je tisti, ki nagovarja Frančiška, naj popravi njegovo Cerkev. Človečnost in krhkost gobavca bo za vse življenje zaznamovala Frančiškov pogled na Boga, ki se je učlovečil in prevzel nase krhkost naše človeške narave; tako potem Frančišek gleda na Božje dete v Grecciu. To bo tudi njegov nauk o usmiljenju do grešnikov. Izničenosť in nežnost Božjega Sina vključuje vsako človeško bitje, vsako trpljenje in ga umešča v odrešensko resničnost Božje ljubezni. Najbolj občutena krhkost človeške narave je tudi v doživetju Kristusovih ran na lastni koži. Kaj to pomeni? Naš odnos do Boga je neločljiv od odnosa do bratov ali sester, ta odnos je pravzaprav kriterij našega odnosa do Boga.

Frančišku je podarjena milost Božjega dotika. Tako pravi Tomaž Čelanski: »Dotaknila se ga je [...] Gospodova roka in desnica Najvišjega ga je spremenila, da bi po njem grešniki prejeli zaupanje, da lahko znova najdejo milost, in bi vsem postal zgled spreobrnjenja k Bogu.«

Zato, ker je Frančišek okusil milost in usmiljenje Boga, je našel smisel svojega življenja. Tako je odkril svojo pot in svoje poslanstvo. Od tod se je začela pot iz osebne krize, ki bo tudi neprenehno iskanje odgovora na krizo družbe in Cerkve. »Popravi mojo Cerkev!« mu reče Kristus na križu.

Popravilo Cerkve bo uresničevanje evangelija in oznanjevanje odrešenja.

Frančišek nas uči, da kriza družbe, v kateri živimo, ni brezizhodna, da obstaja zdravilo, in sicer je zdravilo odrešenska milost križa, ki nas usposablja za življenje iz evangelija, iskanje pravičnosti in miru. Uči nas, da naše osebne življenjske krize niso brez izhoda. Frančišek nas vabi, da se odpravimo na pot kakor on. To je pot očiščenja srca in prizadevanja za svetost, ker ga je k temu pritegnila neskončna Božja ljubezen.

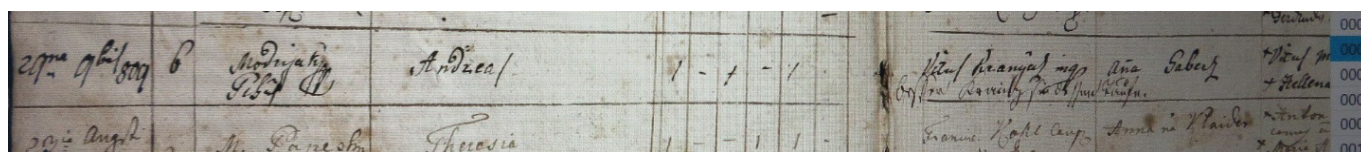
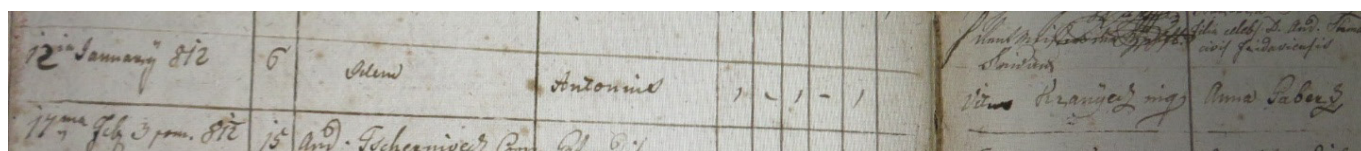
Frančišek je svoje osebno doživetje Božje milosti delil z brati in sestrami. V Oporoki jasno pove, da mu je brate podaril Gospod: »Ko mi je Gospod naložil skrb za brate, mi ni nihče pokazal, kaj moram storiti. Toda sam Najvišji mi je razodel, da moram živeti po vzoru svetega evangelija.« Evangelij, ki nas uvede v skrivnost Jezusa Kristusa – vse do zadnje večerje in umivanja nog – pomeni odprtost do sveta, odprtost do različnosti življenjskih zgodb, da bi vsi slišali veselo novico odrešenja in lastne vključenosti v neizmerno Božjo ljubezen Svete Trojice.

Brez živega odnosa do živega Kristusa ne moremo živeti resničnega krščanskega življenja, vendar je evangelij, vesela novica velikonočne skrivnosti, temeljno zaznamovan z odprtostjo do našega bližnjega, do vsakega človeškega bitja. Pa ne samo to, Frančišek vključuje v vesoljno bratstvo tudi stvarstvo; torej smo poklicani, da bi gradili bratstvo z vsem, kar je Bog ustvaril. Njegova vizija je dokončna sprava vseh z vsemi, sprava s sestro smrtjo v trdni veri, da je Bog neizmerna in nedopovedljiva ljubezen. To je vir našega veselja, ki nam ga je pripravil Frančišek s svojim zgledom in svojim naukom. Naj nam bodo trajna spodbuda njegove besede: »Hvalite in poveličujte mojega Gospoda in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti.« Izročimo se danes Božji Materi Mariji, izročimo ji našo drago domovino, izročimo se njej, ki je Mati Cerkve, Mati našega upanja. Amen.

IZ NAŠE PRETEKLOSTI

P. Barnaba Krajnc

P. Barnaba je bil »kaplan pri Sv. Trojici od 27. novembra 1846 do 15. junija 1848. Luč sveta je zagledal pri Sv. Tomažu št. 6. nad Veliko Nedeljo dne 29. novembra 1812¹, v mašnika posvečen je pa bil dne 1. avgusta 1841, nakar je najprej od 1841 do 1844 bil za kaplana pri Sv. Vidu, od 1845 do 1846 pa v Ptuj. Od ondod je bil premeščen k Sv. Trojici v Haloze, kjer je služboval ne celo dve leti do 1848, ko so ga zopet poklicali v Ptuj za kaplana (morda je imel kako drugo funkcijo, ker ga „Pax et bonum“ za to dobo ne navaja kot kaplana). Čez tri leta je moral v Aspern na Nižjem Avstrijskem in slednjič na Dunaj, kjer ga je 15. decembra 1860 zadela srčna kap, starega 47 let v 19. letu mašništva.«

Iz krstne knjige župnije Sv. Tomaž, str. 5–6.

P. Gabrijel Schweiger

P. Gabrijel »je kaplanoval pri Sv. Trojici le dobro leto od 3. julija 1851 do 22. julija 1852 (službeni izkaz!). Narodil se je dne 2. oktobra 1819 v št. Lovrencu na Pohorju in bil 30 leten dne 22. julija 1849 v mašnika povešen. Pastirovati je začel 24. julija 1850 kot pomožni duhovnik pri Maria Hilf v Gradcu, kjer je ostal do 2. julija 1851, ko je bil nastavljen za kaplana pri Sv. Trojici. Odtod se je 22. julija 1852 preselil k Sv. Vidu pri Ptuj in ostal tam kaplan do 4. septembra 1868. Po smrti gvardijana p. Jožefa Kup(ertinskega) Zindla je bil dne 17. avgusta 1868 pozvan v Gradec in ostal tam blizu tri decenije do svoje smrti. Od 5. septembra 1868 do 1886 je bil provincijalni komisar, gvardijan in provizorični župnijski upravitelj pri Maria Hilf v Gradcu. Že 1875 je postal definitor in 1881 definitor perpetuus. Kot tak je umrl v Gradcu dne 28. julija 1896 v 77. letu starosti in 48. letu mašništva.«

¹ V župnijski knjigi Sv. Tomaž nisem našel zapisa na omenjen datum. Sem pa našel Andreja, ki je bil rojen 29. novembra 1809. Iz leta 1812 pa sem našel Antona, ki je bil rojen 12. januarja, oče Vitus Kranyez in mama Anna Gaberz. Predvidevam, da je njegov rojstni datum pravilen, letnica pa napačna.

Geburtsort.	Nro.	Beauftragte.	Katholisch	Evangelisch	Werblich	Chelich	Ungekirch	Vater.	Mutter.	Nachmen.	Stand.	Priester.	Zeichen.
1819	17	Leopold je postal kuhovnik mironiškega reda (c. Gabriel) in umrl kot mironiški upnik v Gradcu.	I	-	I	-	I	Mironiški upnik gosp. Leopold uže Lovinca	Maria ... bav. ...	Maria

Iz krstne matične knjige župnije Sv. Lovrenc na Pohorju, 1819, f. 21.

P. Leopold Petanjek

P. Leopold »je nasledil p. Gabriela Schweigerja in bil trojiški kaplan od 26. julija 1852 do 21. septembra (pripis: 4. novembra) 1866. Rodom je bil Hrvat, rojen v Varaždinu dne 18. aprila 1818. Dne 27. julija 1845 v Gradcu v mašnika posvečen je služboval najprej od 10. novembra 1846 do 25. julija 1852 kot kaplan pri Sv. Petru in Pavlu v Ptuj, nato pa 14 let pri Sv. Trojici v Halozah, odkoder naj bi po „Pax“-u prišel v Ptuj. Slekovec v vidovski kroniki navaja 4. november 1866 kot dan vrnitve v Ptuj, kar bo najbrž držalo. Iz Ptuja je čez dve leti (1868) šel za kaplana k Sv. Vidu pri Ptuj in tam dne 10. decembra 1876, star 58 let v 32. letu mašništva umrl.²«

177	Amuzmilan v. m. im 2. 9. Ufa Abamid	Am 12. v. m. im 4. Ufa Abamid	Minovistm ghaly	137	P. Leopold Petan. jek, Bazhen	1	t.	58 1/2	dat. 10. dec. 1876	Lid. H. H. H. H. H. H.	P. J. H. H. H. Sofia Vojnjak prost
-----	--	--	--------------------	-----	----------------------------------	---	----	--------	--------------------	---------------------------	---

Iz mrliške matične knjige župnije sv. Petra in Pavla na Ptuj, 1876, stran 95, št. 177.

Pripravil: p. Marjan Vogrin

2 Umrl je verjetno na Vidmu, pokopan pa na Ptuj. V mrliški knjigi je zapisan kot Pelanjek.